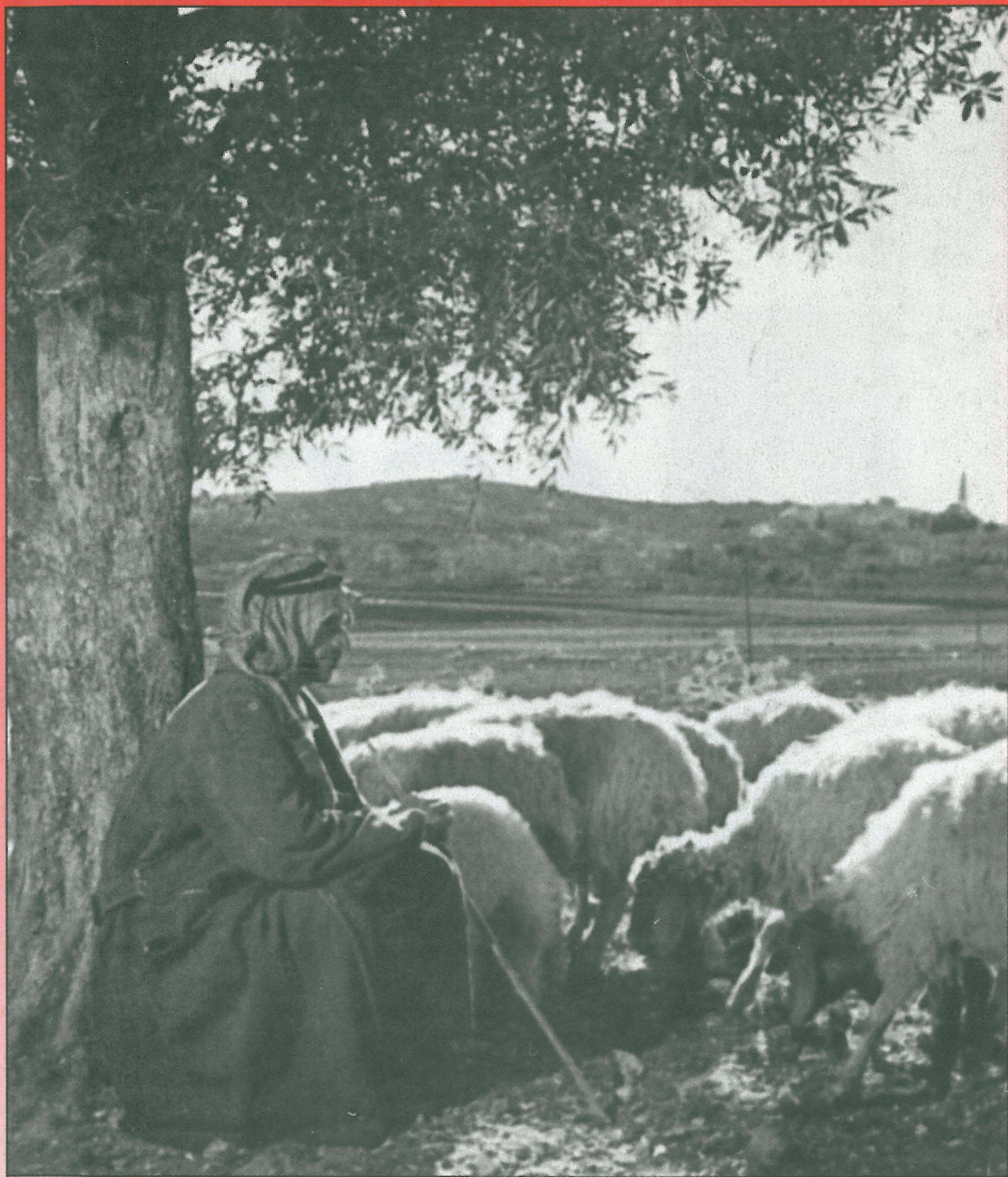

MIDNATTSROPET

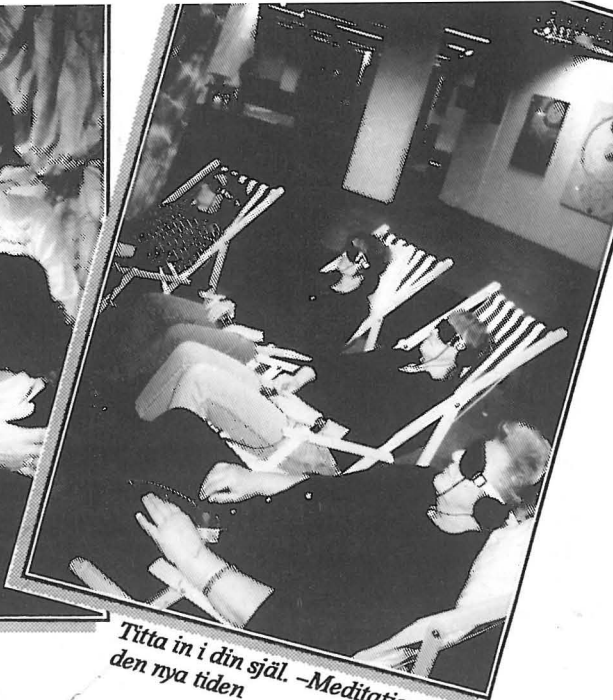
–Men du Bet-lehem Efrata, som är så ringa för att vara bland Judas släkter, av dig skall åt mig utgå en som skall bli en furste i Israel, en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar. Mika 5:2

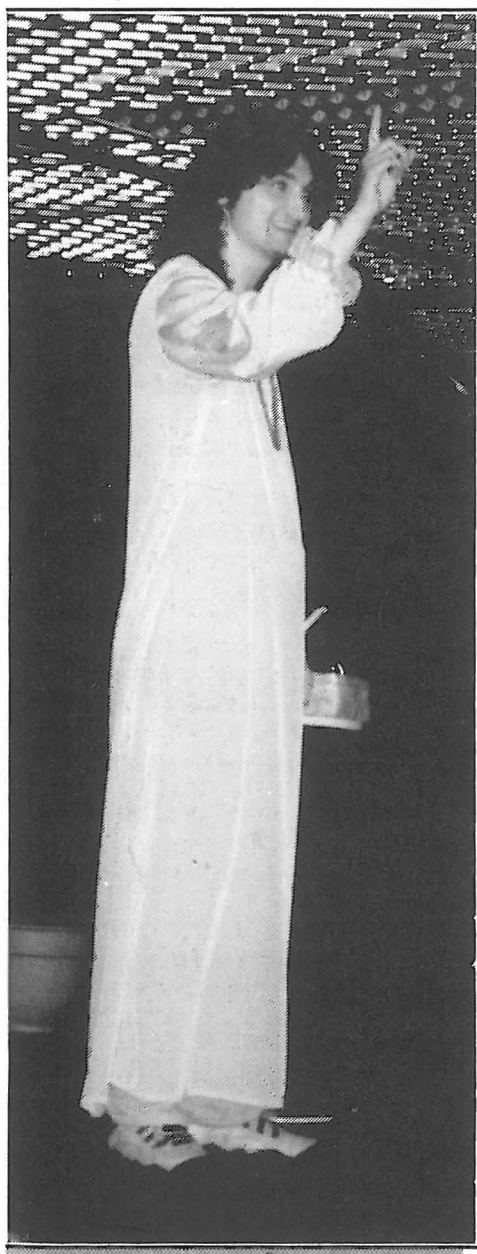
Spåkvinnan drar in i den moderna mässhallen.

Healing - till ett okänt pris.

Titta in i din själ. -Meditation för den nya tiden

Di Leva -Älska mej!

NEW AGE

-mitt ibland oss
rapport från Sollentunamässan

Text
& foto:
LARS BYGDÅS

Köerna ringlar långa till denna "själarnas mässa" i Sollentuna. Peace in Mind Festival för Fred på Jorden, säger programmet.

Den jättelika mässhallen myllrar av förväntansfulla besökare. Redan i foajén möter oss en grupp Aztekindianer som utför en urgammal dans till jorden, himmelen och träden. De har rest

ända från Mexico för att delta i denna globala festival. Över hundra utställare erbjuder sina kunskaper och trix till frusna själar.

Det är definitivt inte som religiös översittare man vandrar runt i detta virrvarr. Det hela är djupt beklämnande. Kom och köp. Köp. Köp. Köp...

Var med i den nya tidsåldern - lär

ett högre medvetande.

En kvinna ligger utsträckt med en filt över sig och får helande massage av kvinnor i vita rockar. Andra sitter i vilstolar med solglasögon och hörlurar och utlovas en resa i sin egen själ. Spåkvinnorna är många och stirrar med sina kunder djupt in i kristallkulans mysterier. För 100 kronor kan du bli spådd i Tarokort.

Vem som helst kan kalla sig healer, säger en utställare.

–Alla kommer inte från Atlantis och har varit egyptiska prästinnor i en tidigare inkarnation. Jag tar ner det Blå ljuset från en slöja i taket – genom mig själv och för sedan in det i patienten...

Och "patienterna" står i kö. De betalar villigt, och överlämnar kropp och själ till massörernas händer, oljor, stenar eller hypnos.

Festivalsarrangören Lotta von Arnold Maurice räknar med tiotusen besökare. I programmet påminner hon om sambanden i tillvaron. "Allt hör ihop. Det Andliga med det Ekologiska, med Miljön, med Freden. Frid i sinnet är Fred på Jorden".

Hon publicerar stolt en fax från Bosniens utrikesminister och FN-ambassadör riktad till jordens alla folk. En bön om andlig mobilisering för fred. "Kärlek och kärlek allena kan fördriva hatet", säger ministern.

Så var det dags för Tomas DiLeva. Folket rusar till stora scenen. DiLeva i rosa särk höjer handen och frågar publiken:

"Älskar ni mig? Jag älskar er! Älska varandra och låt oss skapa en värld med fred och harmoni".

"Låt oss krama varandra". Publiken lyder blint. Fullständigt intagen av denne mediale rockartist.

Bluff? Kvacksalveri? New Age? Jo visst. Det vore lätt att avfärda festivalen i Sollentuna med en axelryckning.

Men vad är healing när den utföres av kringresande predikanter som kväll efter kväll iscensätter sina identiskt lika helbrägdagörelseshower? Bluff? Kvacksalveri?

Vad är budskapet om positivt tänkande eller individuell utveckling när det förkunnas av Dr Yonggi Cho eller Robert Schuller. Bluff eller New Age?

Vad är löftena om världsfred och jordens upprättelse när de proklamerar på våra ekumeniska möten eller seminarier med Frikyrkliga studieförbundet. Bluff eller New Age?

Ja, var går gränsen mellan New Age, denna rörelse med rötter i avgrunden, och Herrens församling i vår tid? Kanske rakt igenom Din och min församling!

Låt oss först söka svaret på dessa ödesfrågor, sedan kan vi med frimodighet och barmhärtighet ta oss an fenomenet DiLeva.

Är Han VÅR Fridsfurste?

av
Gösta
Karlsson

För rätt så många år sedan var jag i Amerika. Bå besökte jag New York och kom då att gå ner till Manhattan och FN-byggnaden. Allt detta nya och storslagna var ju imponerande för pingstpredikanten från Sverige. Jag gick runt där och såg alla de olika ländernas flaggor. Men så fick jag se något märkligt. Ganska nära FN-skräpan stod det en väldig staty. Den föreställde en stor, kraftig muskulös man. I sin vänstra hand hade han ett svärd som var förvridet och till hälften trasigt. I sin högra hand hade han en stor slägga med vilken han då symboliskt slog på svärdet. På framsidan på marmorsockeln som bar upp statyn stod det med guldbokstäver på engelska. "Låt oss smida våra svärd till plogbillar..." Vi känner igen orden från både Jesaja och Mika bok. Men så fick jag se, att på sidan av sockeln fanns en annan text också denna i guldskrift. Vad stod det då där? Jo, man fick veta, att denna staty med bibelord och allt, den var en gåva till FN från Sovjetunionens republiker. Det är klart att min förvåning var stor. Aldrig tidigare hade jag hört något bibelord citeras från det hållet.

Nåväl, det kommer ju i alla fall en dag då ordet om att svärdet skall smidas till för mänskligheten välsignelsebringande ting blir en verklighet. Det blir en tid då detta inte bara är en propagandafras i supermakternas händer, utan en reell verklighet. "Det skall bli frid på vår jord i tusen år en gång". Den här söndrade, lidande, arma jorden skall en gång uppleva balsam, frid och läkedom. Hur är det möjligt? Jo det är möjligt därför att –ett barn vander oss fött, en son bliver oss given och på Hans skuldror skall herradömet vila.

Så blev det då december månad även året 1995. På nytt skall vi läsa julens välsignade evangelium om frid på jorden bland människor med god vilja. Den här månaden är också pingstpredikanternas stora årliga samling i Stockholm. För mig är det alltid så sti-

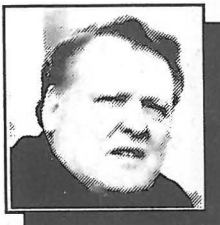
mulerande att möta kollegorna från det övriga landet. Genom min rese-tjänst känner jag ju så många. Bara något år till och det är 50 år sedan jag började som pingstpredikant.

Vi längtar efter och beder om växel i vårt land. Profetians Ande har mer än en gång sagt oss, att det blir ingen väckelse förrän Fridsfursten får komma med försoning förkunna och församlingar emellan. Det är stor turbulens inom den kristna sektorn i dag. Den är inte enbart samsfundsrelaterad, även om det skall erkännas, att de olika idéerna om församlingsbildningar, nya evangelisationsvägar, världstillvändhet eller strävan mot ett djupare andligt liv har uttalats med stor kraft.

Säkerligen måste Fridsfursten få sänka sin välsignelse över relationer de olika kristna falangerna emellan. Detta har inget med en osund och obiblisk ekumenik att göra! Men döparfolket har ändå flera beröringspunkter i lära och liv. ...smida svärd till plogbillar. Försoning, javisst, –men aldrig till priset av avkall på bibliska sanningar om rättfärdighet i ord och gärning. Den gemenskap som fordrar av mig att jag på gycklets väg skall agera förkunnare, den gemenskapen betackar jag mig för. Detta sagt i stor ödmjukhet, men med lika stor bestämdhet. För mig står det så klart, att om jag inte ÄR en predikan, ja, då väger mina ord lätt.

Jultexter och andra bibelord kan framsägas från vilket håll som helst. Frågan är dock vilken sockel de står på. Jag menar om fundamentet är förankrat direkt på Ordets klippa.

"Vara stark genom att vara svag", så stod det i en bokrecension av en känd mediaman nyligen. Den starkaste, DEN HELIGE i universums skapare blir ett hjälplöst spädbarn i krubban. Men i Jesaja kap 9 blir Han, Underbar i råd, Våldig Gud, Evig Fader, FRIDSFURSTE.

ARNE IMSEN

BROBYGGE MED ENKELRIKTAD TRAFIK

Det är väl ingen som kan förneka att aposteln Paulus brev sammantaget är ett förtäta maranatabudskap, och att han själv var ett helgjutet maranata vittne. Dröjer vi inför hans budskap, och tar det till oss, så upptäcker vi ganska snart mycket och mycket som är omvälvande och utmanande. I det första brevet till församlingen i Korint, upptäcker vi att kapitlet är fyllt med negationer. Han riktigt markerar distans till individer och företeelser över vilka han utropar sitt anatema.

Vem väntar sig något sådant av en man som dessutom skrivit kärlekens höga visa och bättre än någon annan gestaltat detta agape? Vad blir kvar då aposteln gjort sin kvalitetsbedömning? Denne gigant i Andens värld låter negationen *icke* återkomma så ofta, och på ett sådant sätt, att det är berättigat fråga: vad blir egentligen kvar då aposteln pekat ut problemen, examinerat dem och gett dem rätta namn? "*Icke* låta söndringar finnas bland eder". Vad man absolut inte kunde tillåta – var fanns de medel som kunde rå på någonting så mänskligt och högst vanligt?

Icke jämlikhet. *Icke* kvinnlighet. *Icke* världslighet. *Icke* mänsklig visdom. *Icke* denna världens mäktige. *Icke* denna världens vise. *Icke* missbruk av andliga nådamedel och nådågor. *Icke* övertalande visdomsord. Tro, *icke* grundad på mänsklig visdom. *Icke* världens ande. Man får intryck av att hela det kristna livet i den urkristna församlingen bestod i avståndstaganden från allt det samtiden stoltserade med och beprisdade.

Är det inte en kristens självklara attityd att bejaka, förmedla, berika och lyckliggöra individ och samhälle? Är det icke den kristna församlingens plikt att reformera, kultivera, demokratisera och humanisera världen? Fråga Paulus; han har svaret! Det finns bland annat i alla de "*icke*"-satter som vi snubblar över, då vi på allvar och förutsättningslöst tar till oss hans budskap, utan tillsatser av den surdeg kristenhetens prästerskap blandat in i

sanningens och renhetens bröd.

Icke politik. *Icke* ekumenik. *Icke* medlemskap och föreningsliv. *Icke* förvandla konungens krigsförklaring till en fredstraktat. Studera de uppfordrande icke-satserna i kärlekskapitlet. Det är krig. Världskrig. Striden gäller icke välfärd för kött och blod. Det gäller himmel eller helvete.

Kan vi läsa? Vill vi förstå?

Icke egen berömmelse. *Icke* gå i ok tillsammans med dem som inte tro, *icke* Gud och Beliar. *Icke* pengar. *Icke* guld och silver. *Icke* kläder. *Icke* smicker. *Icke* lismande inställsamhet, *icke* söka vara människor till behag. Alla vet ju, att allt detta som Paulus med en så oerhörd frenesi, övertygelse och kraft predikar mot, utgör just de medel människorna i Korint och på alla andra platser under alla andra tider samlar för att skaffa sig status och position och bygga det torn vars spets skall nå ända in i himlen.

Individuellt och kollektivt vill man tillbedja som Kain, med tegel och murbruk bygga för att kunna slå sig till ro i en paradisisk atmosfär på lågslätten i Sinears land. Men den kristna församlingen hade helt andra premisser, där den emot alla vedertagna intressen och umgängesformer placerade sig utanför alla läger, ty församlingen såg en annan härlighet, och upplevde det som en ynnest att få bära Kristi smälek och underkastade sig alla konsekvenser maranatabudskapet med naturlags nödvändighet förde med sig. Vad var deras styrka?

Först och sist var det KORSET. Den värld Korint var en integrerande del av, var en skenvärld. Den hade mött sin överman och sin undergång på korset, och var utan hopp om framtid.

Kristenheten specialiserade sig på religiös ingenjörskonst och byggde broar för samexistens och samtrafik med världen. Men det visade sig snart att trafiken var enkelriktad. Det var förvisso inte kristendom, som via de nya kanalerna och medierna spriddes ut i världen. Det var världen som forcerade alla spärrar, och ganska snart

invaderade hela kristenheten. Vill du se konkreta exempel på den kopulation, som följde; gå då och studera någon utav de kyrkor och katedraler som med all sin skönhet, med all sin konst, med alla sina ceremonier och allt annat mäktigt, monumentalt och förföriskt har lyxbordellens alla kriterier och attribut.

Vad menar Paulus med sina drastiska förmaningar till äldsterådet från Efesus, som han sammankallat till bröddramöte i Miletus? Där gör han en tillbakablick och påminner dem om hur han från början vinnlagt sig om att förkunna för dem "allt Guds rådslut"? Enskilt och offentligt säger han sig ha undervisat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på Herren Jesus. För judarna var detta frälsningsbudskap en stötesten, och för grekerna en dårskap. Bildning och moral i harneskt motstånd mot allt det aposteln Paulus predikade och praktiserade.

Aposteln Paulus ägde alla förutsättningar att möta sina åhörare på deras intellektuella och etiska plan. Han var emellertid ingen kyrkopolitiker och ekumen, och hade inga andra ambitioner än att för alla, i alla lägen och på alla platser, förkunna Guds nåds evangelium genom korsets kraft. Det enda resultat han eftersträvade och förväntade sig, det var att hans frälsningserbjudande skulle leda fram till tro på Gud, personlig omvändelse till Herren Jesus Kristus och beännelse-dop till hans död och uppståndelse, såsom detta troendodop med nedsänkning av medvetna individer tillämpades under hela den apostoliska tiden.

Det är klart för var och en som vill tillägna sig historiska fakta, att framställningen i Apostlagärningarna om församlingen i Efesus faller sönder i tre överskådliga epoker: Den för-apostoliska, den apostoliska och den efterapostoliska med sändebrevet till församlingen i Efesus i Uppenbarelseboken såsom kunskapskälla. Förändringarna från tid till annan är mätbara och helt tydliga för varje vaket öga. Men det finns inte ens ett embryo till allt det som sedermera skulle komma att påverka och forma utvecklingen i kristenheten, vilket innebär att det inte ryms inom den evangeliska ram och mönsterbild, som aposteln Paulus fastslår vara "allt Guds rådslut" till frälsning.

Det finns inte den minsta antydning om att han eftersträvade åsiktsutbyte för att kristna deras föreställningsvärld och attityder. Hans kunskap om Gud och människa var inte filosofisk och akademisk. Det var ett evangeliskt

utflöde inom ramen för det han entydigt fastslog såsom *Guds rådslut*. Den som inte vet detta och är redo att ta alla de konsekvenser detta med nödvändighet måste medföra, duger till allt annat i religionens karismatiska eller socialetiska värld, utom till ett sant och trovärdigt maranatavitne med ett genuint och kompromisslöst väckelse- och uppståndelsebudskap.

Alla senare försök att blanda in väsensfrämmande element; såsom sakramentalism och klerikalism i detta urevangelium, har i verkligheten lett fram till ett annat evangelium, med en annan Kristus och en annan ande och naturligtvis med ett helt annat resultat – statsreligionen och dess trolösa kyrka.

Vad som sedermera hände, förutsade aposteln manande och varnande vid samma tillfälle, och det står att läsa litet längre ner i samma kapitel. Med profetisk klarhet ger aposteln andliga röntgenbilder som genomlyser skal och fasader, och vi får en lärorik djupblick i det som varit, det som var och det som skulle komma. Vi får veta vilka rovgiriga krafter som lurpassade och väntade på tillfället att skoningslöst tränga sig in i hjorden för att sarga och skada den. Det var övermåttan höga apostlar, falska och förföriska, med ett inställsamt och smickrande budskap för att "locka lärjungarna att följa sig". Så initierades den kristenhet som så småningom blev kyrkokristendom och statsreligion, som i alla tider avskytt alla frimodiga och sanna maranatavitnen utan stympad eller retuscherad Kristusbild. Skillnaden är tydlig. Valet står mellan Guds förblivande rådslut och slugt uttänkta mänskliga fabler i kyrklig tappning.

Ett maranatavitne är inte en inprogrammerad talmaskin; ej heller en befälände korpral. Ett sant maranatavitne är ingen domptör som mässtrar sina åhörare, utan fastmer en bevakande herde med en tjänande makt att göra de heliga skickliga att utföra Kristi tjänarvärv till att uppbygga Kristi kropp.

Att det outtröttliga maranatavitnet, aposteln Paulus, till sist blev ensam och övergiven, utan att adlas och bekransas, känns beklämmande, men har sin förklaring, en bekräftelse på att han kämpat den goda striden, bevarat tron och fullbordat sitt lopp. Rättfärdighetens segerkrans förväntades bli överlämnad åt honom av den rättvise domaren, strax därframme vid slutmålet. Någon annan berömmelse, eller något annat erkännande, vore nederlag.

–Vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.

MARANATA!

FÖRSAMLINGSBILDNING

Trollhättan 1990 - Stockholm 1995

För några år sedan kulminerade en konflikt med utbrytning av en missnöjd minoritet i en pingstförsamling i landsorten. Några tiotal medlemmar uteslöts eller lämnade i protest den lokala församlingen. Denna fraktion av obstruerande medlemmar sökte och fick assistans från en annan församlingsföreståndare i regionen.

Gruppen konverterade kollektivt. Pastorn i den näraliggande storstadsförsamlingen, lotsade, uppbackad av några kända pingstprofiler, den oppositionella skaran in i sin egen församling, etablerade verksamhet i en övergiven missionskyrka på orten och ordnade pastor, Conny Holm, för utbrytarna.

Tidningen Dagen förteg i stort sett händelsen och hamnade därmed i en policy-konflikt på redaktionen. Den intervenerande pastorn var församlingsföreståndaren i Göteborgs Smyrnaförsamling, Jack-Tommy Ardenfors. Han ansåg att annekteringen var helt i sin ordning i detta speciella fall.

En helig princip inom pingströrelsen är annars, att inga lokala konflikter eller missförhållanden rättfärdigar denna typ av splittring, varför sådana församlingsbildningar alltid bannlysts.

□ Strax före årets traditionella predikantvecka i Filadelfiakyrkan i Stockholm i början av julmånaden, gav tidningen Dagen ett helt uppslag åt nyheten att två yngre pingstpredikanter för fullt förberedde en ny församling i huvudstaden. Sven Almkvist och Tomas Ardenfors, har fått visionen, och nu har de beslutat sig för att förverkliga den.

I Trollhättan var församlingsbildaren Jack-Tommy Ardenfors, i Stockholm hans son Tomas. Säkerligen är detta mer än en tillfällighet. Deras retorik sänker stockholmsprojektet ner på en CocaCola/Pripps-nivå; konkurrens eller samarbete i kampen om ökade marknadsandelar.

Nog är det angeläget att denna karismatiska tvålopera får sitt rätta namn. Så fort som möjligt bör aktörerna få hjälp att landa i verkligheten.

Den som under senare år följt med i tidningen Dagens ledarspalter har inte märkt några radikala SA-signerade väckelse signaler. Fastmer har denne nyförsamlingsbildare och förebilden i Göteborg solidariskt ansvar för den mångåriga pressetiska Dagen-skandalen mot det fria pingstfolket Maranata. Sven Almkvist har bl a varit ledarskri-

bent på tidningen Dagen och pastor Jack-Tommy Ardenfors ledamot i tidningens styrelse.

Det är häpnadsväckande, att de uppmärksammade planerna stöttes och blöttes av veckans debattörer, så att visionerna punkterades och fick ett tydligt drag av spekulativ kyrkopolitik. Det hörs så fint och ser så annorlunda ut, men nog är det, trots alla olikheter i övrigt, fader-projektet i Trollhättan i repris. Sönderfallet är påtagligt och ytligheten garanten för att fortsättning följer med kärleksförklaringar, broderliga omfamningar och nya "enande" utbrytningar, ur etablerade församlingar.

Då 1 300 pingstvännar samlas för att överlägga om väckelsens problem och angelägenheter borde deltagarna ha annat att ägna sig åt än dagslånga åsiktsutbyten om pseudohändelser, spex, jippon och hårklyverier om verksamhetsfrågor och datareklam, samt propaganda för gemensamma företag.

Pinsam predikantjargong...

□ En självgod och sekulariserad pingstvän i övre medelklassen, akademiker utan självkritik, har iklätts rollen som Dagens ansvarige utgivare. Han har skickligheten att presentera positiva framtidsprognoser och visioner om att "återkristna" Sverige med imponerande mediaprojekt. Allt detta kan han entusiastiskt orera om, utan att ens tangera frälsningshistoriska tema, som har dominans i NT och den urkristna församlingen, nämligen maranatabudskapet om Jesu tillkommelse, församlingens uppräckelse och den nuvarande världsordningens upplösning. Utan protester lyssnar hundratals pingstpredikanter till denna evolutionism. Det är avslöjande och upprörande.

Pastor Lewi Pethrus dotter, Miriam Pethrus-Peterson, säger i sin bok "I stormens öga: "Jag vill dock påpeka att Sverre Larsson inte har kunnat påverka tidningens nuvarande inriktning".

Jag tror henne!

En söndag förmiddag för några veckor sedan var jag nämligen och lyssnade på Sverre Larsson i Filadelfiaförsamlingen Solna. Han avslutade sin predikan med att betona att, ett av de stora tidstecknen, är det faktum att man idag talar så lite om denna händelse, som är viktigare än någon annan. Han menade att de flesta är oberörda och oförberedda för Jesu tillkommelse. Därför är Herren Jesus Kristus, för de flesta, en tjuv om natten: Endast få väntar hans ankomst. Tragiskt men sant!

A. I.

Församlingsgemenskap kan man inte välja - det är något man får. Den sanna församlingsgemenskapen är utanför lägret. Där upprättas syskongemenskapen.

Församlir

Predikan av Arne Imsen

–Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek.

Detta är en marschorder. Men det är inte fråga om på-stället-marsch, utan framåt marsch. När du rör dig i en bestämd riktning, avlägsnar du dig från något, och närmar dig något annat.

Nu säger Skriften *–Låt oss gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek!* Skall man behöva uppmana

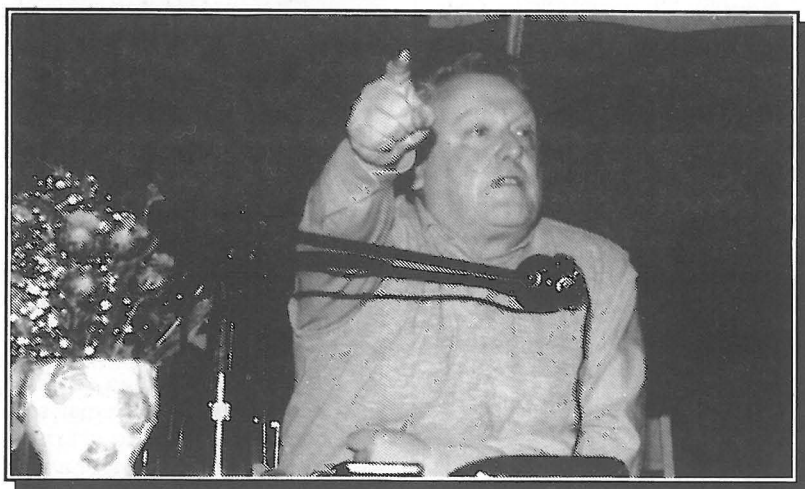
det nödvändigt att säga åt gamla kristna med erfarenheter av andedop, helbrägdagörelse och mission att Jesus Kristus är densamme?

Eftersom så mycket förändras i tiden, är risken alltid att vi influeras. Det märks klart och tydligt att vi är lättpåverkade. Vi förvärldsligas eller sekulariseras. Det går fort och nästan omärkligt att förlora den första kärle-

Om det nu är så att Jesus Kristus är densamme och vi har förändrats, skall vi inte förvänta oss att Herren går med på kompromisslösning. Nej, vi får verkligen omvända oss till Gud och åter göra sådana gärningar som vi gjorde i början. Om vi inbillar oss något annat, blir resultatet att vi får en annan Kristus, ett annat evangelium och en annan ande.

Jesus undervisade genom apostlarna den församling som hade börjat lägga upp återtågsplaner. Återtåg är också en rörelse. Lot närmade sig Sodom och Gomorra; han blev alltmer likbildad med det som härskade i dessa städer. men Abraham närmade sig Herren. Vi får välja vem vi skall ställa upp för och vara tillsammans med. antingen får vi lägga återtågsplaner för att erövra tillfredsställelse och den livsstil som är typisk för den värld som omger oss eller så får vi närma oss Herren. Och Herrens budskap är enormt: *–ropet från Sodom och Gomorra har stigit upp.* Det ropet borde ju Lot ha hört, men han hörde det inte. Han borde ha hört ropet från Sodom som Herren hörde. Det var ropet från de utslagna, från de kränkta och förtryckta. Det var ropet från dem som hade exploaterats och utnyttjats. Dessa rop hörde inte Lot, som satt i porten bland stadens styresmän, och försökte förbättra den stad som endast hade några dagar kvar. Han gjorde femårsprogram eller tioårsplaner. Och han hade skaffat sig nödvändig opinion för att kunna utöva det politiska inflytandet i staden. Men vad hjälpte det, när Sodom inom några dagar skulle förstöras?

Jag undrar: Hur många dagar har vi kvar? Har vi tid att ägna oss åt förbätt-

gamla kristna till detta; kristna som har varit med i Guds verk under många år, har en fond av erfarenheter och är döpta i den helige Ande? Till dessa människor som varit med om så mycket och som proklamerat budskapet om Jesu uppståndelse, skall man behöva säga att Jesus Kristus är densamme! Gårdagens Jesus skiljer sig inte från dagens eller morgondagens. Jesu karaktär har inte förändrats. Hans mål har inte förändrats, och hans kraft är densamma.

Men skall man behöva påminna gamla kristna om att Jesus är densamme? Är inte detta en självklarhet? Kan man tappa bort kontakten med en sådan verklighet? Att Jesus är densamme måste med nödvändighet innebära att Kristusbilden inte har förändrats. budskapet har inte heller förändrats. Det har inte förlorat sin skärpa, kraft och aktualitet. Vad kan det då vara som gör

ken. så småningom sker det en nivåförändring i vårt andliga liv. Och snart inträder också ljumheten. När ljumheten har blivit ett normalt kristet beteende, blir följden andlig impotens. Verksamhet utan förlossningar, utan Kristusnärvaro. Istället står projekten i centrum, och ekonomiska resurser betyder nästan allt. Men i Guds rike är det aldrig fråga om projekt, utan människor.

UTANFÖR

gsgemenskap -

ringar och reformationer? Eller är det dags att ta fram evakueringsplanerna, och förbereda sig för det som kommer!

-Låt oss gå ut till honom utanför lägret. Jaså, är vi inte där? Vi har ju varit med i verksamheten i många år. Vi har hört varenda en av apostlarna predika.

Hundratals möten och tusentals helbrägdagörelser har vi upplevt, och gett nästan allt vi ägde till missionen. Sedan kom aposteln med denna förolämpande uppmaning. Som om vi inte skulle vara utanför lägret!

Finns det någon bättre församling än den här!

Men denna uppmaning var inte ett diskussionsförslag och inte heller en analys. Det var en marschorder! Frågan är vad man har distanserat under vandringen, och vad man har närmat sig.

”

Tillbaka till det som var från begynnelsen.

Herren vill ha oss tillbaka till det som var ifrån begynnelsen. Han vill få in oss i den intima och innerliga gemenskap, som på ett påtagligt sätt kan påverka vår tillvaro, prägla vårt böneliv och själavinnande. Det handlar inte om plikt och prestation, utan om kärlekens uttrycksmedel. Vi upplever och förstår att allt arbete utan denna kärlek är döda gärningar. Visst tror du att Jesus är densamme. Men visa det då! Varför är du så blek? Varför är

blicken så slö, och varför är du så orkeslös fastän så pratsam? Det här är ett erbjudande att komma tillbaka till det som var från begynnelsen.

Det är viktigt att vi vet vad det kristna livet handlar om: Att gå ut till honom för att bära hans smälek. Vi är medvetna om att vi inte har någon varaktig stad på jorden. Vi söker den tillkommande. Stämmer den beskrivningen på dig? Det är en kamp att bli kvar utanför lägret. Aposteln säger: Låt oss gå ut till honom utanför lägret, vi har här ingen varaktig stad, utan söker efter den tillkommande." Därmed leder han oss rakt in i centrum av evangeliets kärna. Det här är en fråga om liv eller död. Det finns inga valmöjligheter och inga alternativ till detta: *-Låt oss gå ut till honom utanför lägret. Och så sägs det också: -Låt oss inte övergiva vår församlingsgemenskap som somliga hava för sed...*

I samma brev talas om församlingsgemenskapens nödvändighet. Församlingsgemenskapen är ett tvång - men ett kärlekens tvång. Söker vi inte denna kärlekens tvång, talar sannolikheten för att vi blir andliga lösdrivare i tiden. Församlingen är ju inte en förening eller religiös klubb. Församlingsgemenskap handlar inte om organisation eller korporation, utan organism och kropp.

Församlingsgemenskap kan man inte välja. Det är något man får. "Låt oss inte övergiva vår församlingsgemenskap som somliga hava för sed." Tänk vilka sedvänjor människor kan ha! Vilken oerhörd nonchalans mot det som räknas dyrbart i den heliga skrift.

Den sanna församlingsgemenska-

pen är utanför lägret, där syskonemenskapen upprättas. Och det är inte detsamma som att vara inskriven i en matrikel. Vi kan faktiskt sitta ganska trygga med den falska föreställningen att allt är bra därför att vi är anslutna till ett system. Men så fungerar det inte i Guds rike.

”

Är det inte dags att ta fram evakueringsplanen...?

Abraham upplevde hungersnöd och kom i kris. Då hade han rådgivare som han samtalade med om den uppkomna situationen. Hur skulle krisen lösas? Det gällde ju inte bara honom, utan också familjen och hela hans hus. Det finns alltid idésprutor, som i det rätta psykologiska ögonblicket dyker upp när krisen inställt sig. Vi behöver inte vara kvar här, vi kan finna lösningen genom att närma oss Egypten. Där finns gott om det vi saknar.

Sannolikt var det den världsvane och belevade Lot som lyckades påverka Abraham. Abraham tänkte kanske: "Det får väl bli ett provisorium under en övergångstid." Och så tågade de ner till Egypten. Där började förhandlingarna om att få erkännande. Men de här förhandlingarna kostade ju någonting. Det höll på att sluta med att Abrahams fru blev en veritabel sköka. Skökoväsendets grundorsak är just kriser. De kommer när man försöker hitta mänskliga lösningar för att mätta och tillfredsställa.

Krisen kommer för maranatavännerna också. Krisen kommer för trons folk. Det är inte en verksamhetskris, utan en livskris. Hur skall man lösa näringskrisen, då man varit så radikal och gått ut ifrån det kaldeiska Ur? Man går ut med visioner och proklamationer. Men det är inte lätt då man släpat med sig så mycket från det förflutna. Hur skall jag rädda min familj i det här läget? Vem skall hjälpa mina barn när det tryter i förråden?

Det var likadant i en annan familj.

forts sidan 22

LÄGRET!

I Matteus 16:6-12 varnar Jesus lärjungarna för fari-séernas och saducéernas LÄRA. Vi vet också att lite surdeg syrar hela degen.

Aposteln Johannes skriver i sitt andra brev, vers 9 -*Var och en som går så framtåt, att han icke förbliver i Kristi lära, han har icke Gud; den som förbliver i den läran, han har både Fadern och Sonen.*

Av detta framgår med all önskvärd tydlighet, att bibeln lägger stor

vikt just vid läran. Tyvärr har det blivit så, att en kristen som träder upp och förmanar medelst den sunda läran, vilket Paulus i Tit 1:9 uppmanar Titus att göra, betraktas som bråkmakare, sektarist, hård, dömande, lagisk osv.

Det har kommit dithän, att man betonat "kärlek" och manifestationer på bekostnad av *-kunskapen om den sanning, som hör gudsfruktan till* (Tit 1:1) som om dessa skulle stå i ett motsatsförhållande till varandra! Varför skulle det ena utesluta det andra när bibeln talar om att vi skall ha allt detta?

Kärlek utan sanning är, som broder Jack T Chick uttryckt det, horeri. I 1 Kor 13:6 heter det att *-kärleken har sin glädje i sanningen.*

Andra Timoteusbrevet 2:16-18 visar, hur falsk lära förstör gemenskapen och sålunda är kärlekslös. Det är alltså icke renlärighetsivarna som orsakar splittring, utan villolärarna! Titus brev talar om sådana som *-förvilla hela hus genom att för slem vinnings skull förkunna otillbörliga läror* (Tit 1:11) Paulus uppmanar därefter Titus att *STRÄNGT -tillrättavisa dem, så att de bli sunda i tron* (Tit 1:13). Det heter också i vers 11 att *-på sådana bör man tysta munnen.*

Men vi skall ju vara kärleksfulla...?

VA UT!

Visst! Men kärleken tolererar inte vad som helst. Jag älskar min fru. Om någon spred lögn om henne skulle jag omedelbart träda upp till sanningens försvar.

I Titus 2:1 uppmanar Paulus sin sannskyldige son på grund av gemensam tro *-Du åter må tala, vad som är den sunda LÄRAN värdigt.* Timoteus får följande uppmaning *-Predika ordet, träd upp i tid och OTID, bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålamod och med undervisning i alla stycken.* (2 Tim 4:2)

I verserna 3-4 i samma kapitel läser vi *-Ty den stund kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, allt eftersom det kliar dem i öronen, en tid då de skola vända sina öron från sanningen och istället vända sig till fabler.* Och det är klart, i den stund man vänder sig från något vänder man sig till något annat...

-Om någon förkunnar främmande läror och icke håller sig till sunda ord - vår Herres, Jesu Kristi ord - och till den lära, som hör gudsfruktan till, då är han förblindad av högmot, och detta fastän han intet förstår...! heter det i 1 Tim 6:3-4 (Vi ser också att det inte finns någon gudsfruktan utan läran!).

Just bristen på förstånd och kunskap i Ordet gör att vi riskerar att kastas hit och dit av varje vindkast i läran. Därför beder aposteln för församlingen i Filippi *-Och därom beder jag, att eder kärlek må allt mer och mer överflöda av kun-*

ÖRNING FÄRIDAS

Av
Larz Gustafsson

skap och förstånd i allt, så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, och bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris. (Fil 1:10-11)

Här ser vi att det finns ett samband mellan a) kunskap och förstånd, b) att döma om vad rättast är (jmf Rom 12:2, Hebr 5:14) c) renhet och d) frukten.

Är vi då kallade att döma? Ofta får man ju, då man drager till sanningens försvar höra att man är "dömande"...

Bibeln uppmanar oss till att *-döma rätta domar* (Joh 7:24). Jesus sade till en man *-rätt dömd du* (Luk 7:43) Han frågade också de skriftlärde *-Varför låten I icke edert eget inre döma om vad rätt är?* (Luk 12:57). I 1 Kor 10:15 skriver Paulus *-Jag säger detta till eder såsom till förståndiga människor; I mån själva döma om det som jag säger. Låt oss ta en titt i samma epistels andra kapitel, vers 15, där Paulus hävdar -Den andliga människan åter kan utgrunda* (eng: Judge - döma) allt.

Vidare talar Skriften om att *-vi skall döma änglar* (1 Kor 6:3) Och i 1 Kor 11:13 heter det, med avseende på det mycket delikata hårlängdsspörsmålet *-Dömen själva...*

Ordet är, enligt Hebr 4:12, *-en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Så då vi i enlighet med Pauli uppmaning till Timoteus träder upp i tid och otid, predikandes detta levande Ord, faller Or-*

det domen. Men, då vill det till att vi träder upp, öppnar våra munnar och förkunnar! Ordet skiljer mellan å ena sidan de slugt uttänkta fablerna och de fäderneärvda människomeningarna och å andra sidan Kristi lära. Vi skall alltså i Ordets ljus döma villolärorna. Inte villolärarna. Dem tar Herren hand om. Andebedömningsens gåva (1 Kor 12:10) plus kunskap i Ordet är nödvändigt!

Falsk lära hindrar renheten och frukten från att manifesteras i våra liv. Vi skall hämta vår näring ur trons och den goda lärans ord, den lära som Timoteus enligt Paulus troget har efterföljt. (1 Tim 4:6)

För kolosserförsamlingen beder Paulus att *-de mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd* (Kol 1:10). Först därefter talas det om Guds kraft *-Och genom hans härliga makt skolen I på allt sätt uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och tålmod i allt...* (Kol 1:11) I dag gör man ofta tvärtom. Kraften och manifestationerna prioriteras och läran/bibelkunskapen kommer - om den alls kommer - i andra hand. Detta är livsfarligt! Andliga manifestationer förekommer även i spiritistiska sammanhang.

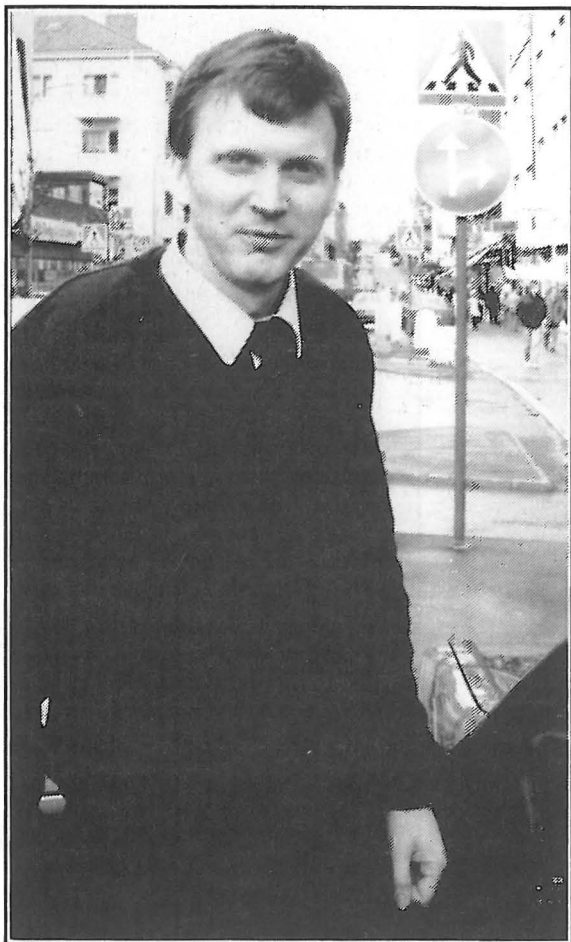
I ett referat från Karisma -74 heter det (i Midnattsropet nr 5/74): *"Vad som inträffat gäller det läromässiga området, där förkunnelsen tonats ned så kraftigt att människorna börjat reagera mer utifrån känslor än övertygelse".*

Skribenten redovisar även följande iakttagelser: *"Det står helt klart att den tid är förbi då man hävdar bibelns sanningar utan omskrivningar. Den väg man söker gå i dag är överlag en kompromissernas och toleransens väg, kantad med oupphörliga angrepp på den lära man ägde i begynnelsen. Och detta sker allt eftersom själva känslan av gemenskap mer och mer får gå före bibelns egna ord som kriterium på Guds vilja. Frågan blir då, hur långt man är redo att sträcka sig i sina kontakter med andra grupper. När Guds ord inte längre sätter några spärrar i vägen utan själva tron får ett värde i sig, är vägen i ett senare skede öppen för kontakter med vilka underliga rörelser som helst." Slut citat.*

Till avdelningen underliga rörelser får man definitivt räkna den institution, där man propagerar för Mariatillbedjan samt där man i varje mässa korsfäster Herren Jesus Kristus en andra, tredje, fjärde ... gång.

Till församlingen i Rom skriver Paulus: *-Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som välla tvedräkt och kunna bliva eder till fall, i strid med den lära som I haven inhämtat; dragen eder ifrån dem.* (Rom 16:17).

De kan bli oss till fall eftersom de själva är fallna. De falska lärarna kommer från det fallna Babylon - det Babylon som Uppenbarelsebokens ängel uppmanar oss att dra ut ifrån (Upp 18:3-4). *-Ut till honom, utanför lägret!*

Appell av Robin Widén

Att upplyfta HELIGA

Genom tron på Jesus Kristus kan vi bryta igenom de hinder och murar som reser sig upp mot oss både i sinne- och tankeliv. Det finns ett vapen som Gud givit sitt folk, och det är bönens mäktiga vapen.

Det är några tankar från Guds Ord som jag vill dela med mig. Det har varit levande under en lång tid. Det gäller kampen och striden som vi som troende är inkastade i. När vi sagt ja till Herren Jesus Kristus, då har vi hamnat i en strid, en konflikt. Det är en kamp om våra själar; vi har en fiende som vill stjåla, slakta och förgöra, bryta ner allt vi fått av Herren.

Det finns en vedersakare som står oss emot och som icke kommer att ge sig. Men genom tron på Jesus Kristus kan vi bryta igenom de barriärer, hinder, bålverk och murar som reser sig emot oss både i sinne- och tankeliv. Det finns ett vapen som Gud gett sitt folk, och det är bönens mäktiga vapen. Vi har detta vapen för att över huvud taget kunna gå framåt.

Just det med förbönen har levat i mitt hjärta, och det finns många förebilder på detta. Vi läser i gamla förbundet om när Mose var uppe på berget, medan det utkämpades en strid nere i dalen.

–Och så länge Mose höll upp sin hand,

rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek. Och när Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig: sedan stödde Aron och Hur hans händer; en på vardera sidan. Så höllös hans händer stadiga, till dess solen gick ned. (2 Mos 17:11-12)

Det som gav utslaget om hur striden skulle gå, var dessa upplyfta händer. Utan dem blev det direkt ett fientligt övertag, och Israels barn led nederlag. Ingen kunde klandra Mose för att hans armar inte orkade, att han blev trött och hans händer sjönk. Aron och Hur fick komma och lyfta Mose händer. De fick stå där och hålla Mose armar med sina liv som insats. Hade armarna sjunkit, skulle fienden ha fått övertag.

Vi är inne i en svår strid, men vi har en förebedjare – Jesus Kristus. Han manar gott för oss inför Fadern. Ingenting av det vi gör eller är involverade i skulle ha något värde, om inte Jesus Kristus hade denna förebedjande ställning. En enda är medlare mellan Gud

och människa, nämligen Jesus Kristus. Om vi inte vore i den ställningen att vi är inneslutna i Jesus förbön, då vore vårt slit och vår möda till intet gagn. Jesus står inför Fadern och manar gott för oss.

Vi kan komma med precis allt till Fadern, vi behöver inte hyckla, för han känner varenda tanke vi bär, vare sig det är en struntsak eller något allvarigare. Vi behöver inte föreställa oss inför Sonen och Fadern; vi kan vara ärliga och uppriktiga. Gud känner varje tanke vi har, och tar sig an oss, vi kan komma som barn inför sin fader och frimodigt gå till honom med allt; han ger oss kraft.

Han som begynt verket, är också mäktig att fullborda det. Vi har en förebedjare, och utan denne förebedjares ämbete och tjänst; vad vore våra liv värda? Han går till Fadern och manar gott för dig och mig i den situation vi befinner oss. Han manar inte ont eller ofärd, han manar gott för oss. Vi kommer med våra behov, bördor och bekymmer inför honom, och så möter vi dessa uppräckta händer inför Fadern. Han beder för ditt och mitt liv, och sänder hjälp i rätt tid. Bönhör i behöglig tid. Vad hade det kristna livet och kampen för värde, om man inte visste att det finns en förebedjare?

Nu kallar han dig och mig att också vara bedjare och förebedjare; och gå

fram på denna väg. Vi vet att allt i tiden går mot sin upplösning, sitt slut, sitt kaos. Men vi har en medlare och en hjälpare, den helige Ande.

–Ytterligare sade han till dem: "Om någon har en vän och mitt i natten kommer till denne och säger: Käre vän, låna mig tre bröd, ty en av mina vänner har kommit resande till mig och jag har intet att sätta fram åt honom". Då kanske den andre svarar inifrån huset: 'Gör mig icke omak, dörren är stängd, både jag och mina barn har gått till sängs. Jag kan icke stå upp och ge dig något.' Men jag säger, att om han icke av det skälet att han är hans vän står upp för att ge honom något, så kommer han likväl därför att denne är så påträngande att stå upp och ge honom vad han behöver.

Den behövande kunde ju ha bätt om tjugo eller femtio bröd. Gud kan

fullkomnare.

Om det är dunkelt och skymning, ber vi att han smörjer våra ögon så att vi kan skåda honom på ett rätt sätt. då kan vi se honom i Ordet, skåda hans bild, skåda Jesus Kristus, se honom sådan han är och uppleva att han är en förblivande vän som dröjer kvar och tar tid med oss var och en.

Blodet på dörrposten

I Uppenbarelseboken läser vi om onaturliga fenomen. På scenen framträder ett vilddjur. Det står om jordens innebyggare att de gav sin tillbedjan till detta. Man kan undra vilka krafter som driver mänskligheten till sådana ställningstaganden? Vi läser om snaror som kommer över jordens innebyggare. *–Vaken och bedjen så att I kunnen*

och kaos. Men Gud säger till oss: Kom till mig, och jag skall utföra verket!

Jesus är medlaren mellan Gud och människor. Han manar oss att förbli i honom. Vi kan komma in i trons vila. Där behöver vi inte stressa och anstränga oss. Denna vila är förutsättningen för att vi skall kunna kämpa en framgångsrik strid och komma framåt. Vi får vila i Jesus Kristus och förvisning om att han som har börjat verket i dig och mig är mäktig att fullborda det, så att vi kan se honom den dag han kommer tillbaka. Vår Frälsare vill ge oss ett tecken både på vår panna och i våra händer. I både tankeliv och handling vill han vara den som bär, lyfter och leder. Han vill till och med strida för oss. Segern är ett fullbordat faktum i Jesus Kristus. Han har kallat oss att vara segervinnare och övervinnare.

Hos oss själva möter vi brist och svaghet, men Jesus säger *–kom!* Han manar oss att komma inför honom, han bjuder oss att komma med allt dåligt som vi blygs för, och även komma med det vi tycker är fint och gott. Vi får komma med allt, komma så som vi är. Han manar oss att frambära våra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer, vår andliga tempeltjänst. Vi bör inte skicka oss efter denna tidsålder, utan förvandlas genom vårt sinnes förnyelse, så att vi kan pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott, välbehagligt och fullkomligt. Han bjuder oss att komma till offeraltaret. Han säger *–kom som du är, kom med det du har, lägg dig här på offeraltaret, och jag skall utföra verket genom dig.* Han vet om allt, också våra tankar, men han bjuder oss att komma ändå.

Vi är kallade att vara i en förebedjande ställning, att lyfta varandra fram inför tronen, upplyfta heliga händer inför Jesus. Vi måste lyfta och bära varandra framåt på trons väg. Då blir det ännu mera påtagligt att vi vet vem som är vår uppdragsgivare: Han som fört oss ut från tråldomshuset.

Under tiden i Egypten var det nöd som drev människorna till handling. Man bands upp till den furste som då levde i Egypten – Farao. Guds egenomsfolk sålde sin själ; gav allt det man hade till Farao. Vi läser om hungersnöden som gjorde att människorna inte såg någon annan utväg än att sträcka fram sina händer till Farao och låta sig bindas upp till honom.

Vad kommer det att vara i den yttersta tiden som driver människor till denna tillbedjan av vilddjuret som vi läser om i Uppenbarelseboken? Det skall förmå alla; både små och stora, både rika och fattiga, fria och trålar att överlämna sig i hans hand.

Gud hjälpe oss att hålla ut i trohet mot vår uppdragsgivare och Herre in-till änden!

HÄNDER

ge hur mycket bröd som helst. Men han bad om tre bröd; just för det behov som då fanns. Om han fått femtio bröd, skulle fyrtiosju bröd ha möglat, och inte varit till någon nytta. Han lade fram sitt behov för just den stunden. Tre bröd. Ett bestämt antal.

Tillvaron kan bli påfrestande för oss var och en. Man avtar i sin iver, fastän bibeln manar oss att vara påträngande, att inte ge upp. I den yttersta tiden dras allting samman mer och mer. Ondskan blir alltmera påtaglig, fräck, demaskerad och synlig. Tiderna blir svåra, allting går emot sin upplösning. Vi måste träda in i bönefronten; in i bönens kallelse. Lyckas vi inte den ena gången, får vi komma igen och åter komma igen.

–Han kommer av det skälet att han är hans vän att ge honom något... Vi är mera än vänner...

Abraham blev kallad Guds vän, och i denna förtrolighet kan också vi få leva. Herren har tid för oss, och han tar sig tid för dig och mig. Han stannar upp och vill bli kvar hos oss var och en, precis på samma sätt som han blev kvar hos Abraham. Vi kan ledas in i denna förtrolighet med Jesus Kristus; leva i detta umgänge med honom och få erfara att han blir kvar hos oss var och en. Med vår blick fäst på honom, och med vårt huvud lyft, skådande honom med trons blick. Med hjärtats ögonpar kan vi se trons hövding och

undfly allt detta som kommer. Människorna låter sig föras in under detta vilddjursvälde. Genom ett fritt val, hamnar de där.

Det enda tecken Fadern gav Israels barn när de drog ut ur Egyptens land; det enda som kunde frälsa dem ur tråldomshuset var blodet som ströks på dörrposterna. Enda möjligheten att lösa detta folk ur infernot i Egypten och ur bojar och band var att blodet ströks på dörrposterna. Gud såg värdet i detta blod – och gick förbi. Fördärvaren fick inte slå dem.

Gud vill ge oss också åt oss detta insegel, först i vårt tankeliv. Det finns inte något annat som så ansättes av fienden, som just vårt tankeliv. Han förvrider och förmörkar vårt sinne så att vi inte kan se med trons sanna blick. Det heter: *–Den som har förstånd, han räknar ut... Den som har förstånd. Fienden ansätter vårt sinne, ibland så att till och med tron på vår frälsning börjar gunga. Men det finns ett effektivt vapen mot dessa attacker.*

Vi får tro på Jesus Kristus, tro på Lammet, den uppståndne, så att vi med hjärtats ögon kan se honom och tänka trons tankar. Den som är fast i tron kommer fienden att fly bort ifrån. *–Den som är fast i sitt sinne, bevarar han i frid.* Utan tro har man ingen ro. Det blir oroligt i både liv och gärning, inom oss och omkring oss. Jobbigt, rörigt

Guds gåva, –Evigt liv i Kristus

Text: Stina Fridolfsson

Evangelierna i bibeln ger en komprimerad beskrivning av Jesus Kristus och berättar det som de gudainspirerade författarna ansåg viktigast att skriva ner för att generationerna efter Jesus Kristus skulle få klart för sig vad evangelium innebar. Naturligtvis var det omöjligt att ta med allt. Johannes skriver som avslutning i sitt evangelium: *–Ännu mycket annat var det som Jesus gjorde; och om allt detta skulle uppskrivas, det ena med det andra, så tror jag att icke ens hela världen skulle kunna rymma de böcker som då blev skrivna.* Ja, så stort och fantastiskt var det Jesu lärjungar var med om under de tre åren de vandrade med Mästaren från Nasaret. Men varje detalj i det som skrivits ned, är det absolut viktigaste och lärorikaste av allt de upplevde, och därför gör vi klokt i att studera noga vad som står.

Det finns en berättelse i evangelierna som har talat mycket till mig, och som jag ständigt återvänder till. Jag återger den från Markus 10:

–När han sedan begav sig åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och föll på knä för honom och frågade honom: –Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?

Jesus sade till honom: *–Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. Buden känner du: "Du skall icke stjäla". "Du skall icke begå äktenskapsbrott". "Du skall icke bära falskt vittnesbörd". "Du skall icke undanhålla någon vad honom tillkommer." "Hedra din fader och din moder".*

Då svarade han honom: *–Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.*

Då såg Jesus på honom och fick kärlek till honom: *–Ett fattas dig; gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.*

Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar.

Den här berättelsen talar så mycket om hur människan är av naturen. Men också om vår Frälsare Jesus Kristus, som längtar efter att få frälsa.

Vi förstår att mannen som kom till

Jesus visste en del om vad Jesus uträtade. Han kanske hade sett honom göra under, bispisa de hungriga, bota sjuka, uppväcka döda och driva ut onda andar. Han hade säkert hört Jesus predika. Och han, som fått en god uppfostran med undervisning i Israels lag, förstod att Jesus verkligen var en profet.

Vi förstår också att den här mannen, fastän han fått undervisning i Guds Ord och efter eget förmenande hållit lagen allt ifrån sin ungdom, inte var riktigt tillfreds med sin tillvaro. Det verkade som om han hade en tärande ångest i sitt hjärta. Han upplevde att något väsentligt fattades. Det fanns ett tomrum, en leda som gjorde att hans liv blev meningslöst. När han så såg och hörde Jesus, kände han att något i hans inre fick sitt svar: Här var mannen som skulle kunna ge hans liv mening och innehåll. Ja, svara på frågan som betyder liv eller död för varanda människor;

–Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?

Han väntade andlöst på svar. Och Jesus sätter genast fingret på kärnpunkten:

–Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. Jesus försökte få mannen att förstå vem han var. För om han inte kom till insikt om Jesu identitet, som något långt mer än en god Mästare, skulle han inte kunna ta emot hjälp i sin nöd. Jesus fortsätter

med att ge det svar som varje god lärare i Israel skulle ha gett *–Vill du ingå i livet, håll då buden!* Och mannen svarar, nästan litet besviket över att inte få något bättre förslag: *–Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.*

Så fortsätter berättelsen med en underbar detalj: *–Jesus såg på honom och fick kärlek till honom.* Vi kan ana hur Jesus medlidsamt såg rakt igenom hans nitiska strävan att leva på ett rättfärdigt sätt. Och hans känsla av att allt var förgäves. Och Människosonen talar med gudomlig myndighet:

–Ett fattas dig; gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.

Där inträdde mannens livskris. Han var rik. Lika rik som församlingen i Laodicea, än om han ådagalade en viss insikt om att han saknade något. När nu Jesus uppmanade honom att sälja allt, prövades sanningshalten i hans självsäkra påstående att han hållit buden från sin ungdom.

Och här föll den rike mannen igenom. Det visade sig att han levde på en livslögn. Han levde i uppenbar synd mot det *–yppersta och förnämsta budet*, på vilket all de andra buden hänger. (Se Matt 23:36–40) Vad var nu viktigast för honom? Att få en skatt i himlen, att få evigt liv, att få följa den gode Mästaren, eller att behålla sin ställning i Israel? Om den rike mannen lagt märke till och tagit fasta på vad Jesus först undervisade honom om: *–Ingen är god utom Gud allena*, så hade han insett vem Jesus Kristus var. Att Jesus var Messias, den Smorde, den som hade makt att förlåta synder och ge ett nytt liv. Det var ju vad hela hans inre varelse ropade efter. Men han gick bedrövad bort. Han hade många ägodelar.

Där ser vi människans dilemma. Än om vi inte är speciellt rika, så har vi något vi är stolta över, vill berömma oss av eller åtminstone få kalla vårt eget. Och när krisen kommer, och vi känner att något måste ske i vårt liv för att vi ska få en djupare gemenskap med Gud, så är priset för svårt att betala.

Jesus!

Lärjungarna blev förskräckta, -Vem kan då bliva frälst? undrade de. Då svarade Jesus: -För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt.

Och när Mästaren påminde om Guds allmakt, då tändes åter hoppet i de förskräckta lärjungarna. Petrus tog till orda:

-Se, vi hava övergivit allt och följt dig. Visst var det sant att han inte kunde jämföra sig med den rike mannen, som hade så mycket av vad som räknas stort i denna världen, och säkert också hållit lagen bättre än Petrus. Men lärjungen förstod att här var det inte fråga om att jämföra mänskliga förmågor som i alla fall inte har värde inför Gud. Här gällde det att ta fasta på vad det innebar att följa Jesus. Och Jesus svarade:

-Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Ingen som för min och evangelii skull har övergivit hus, eller bröder, eller systrar, eller moder, eller fader, eller barn, eller jordagods, ingen sådan finnes, som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus, och bröder och systrar och mödrar och barn, och jordagods, mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt liv.

Jesus räknar upp allt detta som är så dyrbart för oss, och som oftast blir hinder för den som vill söka svar på livets viktigaste fråga: om hur vi ska kunna få evigt liv till arvedel. Familjen, våra nära och kära, våra egendommar. Men Jesus visar lärjungarna på vad som betyder hundrafalt mer: Den himmelska släkten, de heligas samfund. Tänk att få vara ett hjärta och en själ med himlamedborgarna redan här i tiden. Att mitt under förföljelser få uppleva den sanna gemenskapens glädje tillsammans med andra bröder och systrar som följer den gode Mästaren, herren Jesus Kristus, det ger läke-dom och balsam, det ger full gottgörelse för det man måste lämna för att kunna göra Jesus Kristus till konung i sitt liv.

Den rike mannen gick miste om både skatten i himlen och det eviga livet. Han fortsatte att hålla lagen efter de normer traditionen förväntade sig.

Han kanske mindes med vemod att han en gång mött en Mästare, som satte hans hjärta i brand och väckte en längtan inom honom som han aldrig, vare sig förr eller senare upplevde. Och när han hörde om hur denne Mästare blev korsfäst som uppviglare och hädare, var han tacksam att han valde rätt den gången då han höll på att tappa besinningen. Och så fortsatte han sitt liv, eländig och ömkansvärd, fattig, blind och naken. Och den fråga som han framställde till den gode Mästaren, försökte han förtränga. Eller han kanske rent av själv var med i pöbellhopen som ropade -korsfäst, för att äntligen döda den inre, gnagande oron som fanns kvar och blivit ännu mer plågsam efter det att den gode Mästaren fäst sin blick på honom och fått kärlek till honom.

Jesus gav sitt liv, han dog en ogärningsmans död, för att varje människa skulle beredas möjlighet till evigt liv. För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt, eftersom Jesu, Guds sons blod, renar från all synd. Gud vare tack, för hans out-sägligt rika gåva.

Bengt Gustafsson, Uttersjöbäcken är snart 81 år berättar han i telefon till MR. Han har varit predikant i EFS och fick då givetvis sin utbildning vid Johan-nelunds Teologiska Seminarium i Stockholm.

Mesta delen av Bengts tid går nu till arbetet i verkstaden. Där tillverkar han något så ovanligt som spinnrockar som han gör på beställning. Samtidigt påpekar han att spinnandet nu är på återgång i Sverige.

Fortfarande predikar han ibland, men den mesta tiden går till den skapande verksamhet som han ägnat en stor del av sitt liv till, förut mera som en hobby men nu som en heltidssyssla. Stolar, pallar, skålar osv tillverkas till belåtna kunder. Och kurser i svarvning blir alltmer efterfrågade.

Det var så kontakten knöts. Bengt hade några dagars svarvkurs i Stockholm och bodde då på hotell Pilgrimsheim. Bengt som har tidningen Midnattsropet överlämnade en artikel till tidningen. Artikeln skrevs 1967. Den gången blev han avrådd att föra in den i EFS tidning. Enligt redaktörerna var den för rabulistisk, säger Bengt Gustafsson.

Läs artikeln, på nästa uppslag, som nu införs i Midnattsropet. Den är verkligen aktuell också idag!

Litteratur-
mission 1996
Stöd profettrösten
MIDNATTSROPET
Pg. 495 46 24-5

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL: 08-627 55 55
ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN
Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Arne Björkman.
LAYOUT Mikael Eliasson
UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt på pg. 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

Protokoll från församling

Utförsbacka före detta evangeliska församling har extra möte. Pastorn i församlingen Vidsynta har fått kritik för sitt sätt att arbeta. "Finns det någon sorg efter Guds sinne som leder till frälsning?" frågar någon. En broder i EFS skrev i allegorisk form om problematiken som var aktuell redan för 25 år sedan. Han presenteras på föregående sida.

Av Bengt Gustafsson

Protokoll fört vid extra församlingsmöte med Utförsbacka fd evangeliska församling.

§ 1. Ordf. inledde med ett stycke ur "Barrabbas" av Pär Lagerkvist.

§ 2. Överlämnades ordet till ungdomsavdelningens ordförande som redogjorde för vad som föranlett det extra sammanträdet. Han sade: Vi har sedan nio månader haft glädjen och förmånen att tillsammans med församlingen i Vidsynta ha en ung och arbetssam ungdomspastor ibland oss, och hans osjälviska och uppofterande arbete har redan burit frukt. Vi har fått hälsa ett tjugotal nya med i vår ungdomsavdelning här, och ännu fler i Vidsynta. Men säg mig den glädje som varar beständigt. Vår pastor har anförtrött oss i styrelsen bekymmer och besvikelse över att hans verksamhet icke har mötts med samma glädje och förståelse som i Vidsynta. Någon har uttalat oro för den nyetablerade friluftskyrkan på berget, att det skulle draga de unga bort från församlingen och Gud. Någon har till och med ställt den befängda frågan: "Förnimmes någon sorg efter Guds sinne, som leder till frälsning hos de unga som kommit med?" Några unga har uttalat bekymmer för bibelstudierna i tävlingsform som inte ger någon uppbyggelse. Någon anonym skall ha gett betyget "blindas blinde ledare". Kan nu någon undra över att vår pastor känner det utomordentligt svårt? Nyss utexaminerad från vår pastorsskola med högsta betyg, initiativrik och arbetsam. Det vore en oersättlig förlust för oss om han nödgas sätta sina hotelser i verket och begära avsked. Jag har nu i klara ord redogjort för anledningen till detta sammanträde, och hoppas jag å pastors och alla ungdomars vägnar, att frågan blir kärleksfullt och objektivt behandlad, utredd och löst.

§ 3. Fabrikör Adamsson begärde ordet och tackade inledaren för att han så rakt på sak framlagt kvällens fråga och fortsatte: "Jag vill mana alla som tänker yttra sig i denna mycket ömtåliga fråga; var hänsynsfull och tänk på att det är ungt och levande material vi rör oss med. Generationsmotsättningar har alltid funnits, vi äldre stagnerar lätt, och anser gärna att vårt levnads-mönster är det enda riktiga. Ungdomen är rörlig och livshungrig, känner lust att revoltera, eller pröva nya former för att nå ut till människorna på gatorna och torgen. Jag vill lägga ett gott ord för vår unge pastor, han är ung, mångsidigt begåvad och ett lovande ämne till en publikdragande församlingsspastor, redan välgörande skicklig i att undvika provokativa och kontroversiella frågeställningar och anstötliga dogmer. Och rykande aktuell, tänk bara på hans synpunktsrika och humorfyllda predikan på trafikomläggningsdagen i höstas. Det vore en oersättlig förlust och oss till skam om vår unge pastor skulle känna det för lågt i taket i vår församling. Vi ber er eventuella kritiker att taga kontakt med våra vänner i Vidsynta och lyssna till deras oförbehållsamma lovord. Dom har redan så mycket ungdom med i sin avdelning att de anser sig mogna för en s.k. annorlunda ungdomens kväll i TV. Tänk vilken PR för oss med en så charmerande TV-pastor. Det ska bli början till en ny tid för våra församlingar och samhällen. Vår pastor är inte närvarande av förståeliga skäl, låt oss därför tänka och tala väl och tyda allt till det bästa.

§ 4. Lantbrukare Kristensson begärde ordet, och yttrade: Här har nu talats så vackra ord och med åberopande av kärleksbudet, så att man riskerar att bli stämplad som kärlekslös om man skulle anmäla avvikande mening. Men när tidigare talare så öppet redovisat sina tankar, och vi i vårt arbete åberopar demokratiska principer ber jag att få anföra följande: Att generationsmotsättningar finnas är oss alla bekant, men låt oss se till så att vi inte använder dessa företeelser till oberättigad kritik eller välvilligt överseende. Från mina tio år i söndagsskolan, på 40-talet, går jag med en ständig nöd för de unga som med konfirmationen slutar i söndagsskolan. Jag borde ju därför ha kunnat glädjas åt den snart 1-åriga nya "given" i vårt ungdomsarbete. Jag kan, utan att behöva blygas därför bekänna att det är jag som står bakom den s.k. "befängda frågan" huruvida det förefinnes någon sorg efter Guds sinne hos de unga. Anser också inledaren i likhet med vår ungdomspastor att det är en befängd fråga? Om svaret är ja, vill jag gärna veta vad som är ungdomsarbets mÅlsättning. Att någon har skrivit anonymt till pastorn är okristligt. Vi bör kunna gå öppet tillväga.

§ 5. En fembarnsmamma yttrade: Jag skulle vilja veta om det är enbart generationsmotsättningar, när jag känner mig djupt oroad av mina två pojkars synpunkter. När jag klargör min uppfattning blir jag anklagad för ett "fariseiskt tänkesätt". Att göra gällande ett motsatsförhållande mellan omvänd och oomvänd lär vara "reaktionär pietism". En av pojkarna har citerat pastorn som ska ha sagt: "Den är kulturfientlig som anser att dans, biografbesök och idrottsintresse skulle vara oförenligt med tidsenlig kristendom". I vår ungdom erfor vi sådant som frestelser och synd och i de inledande erfarenheterna av omvändelsens trånga port upplevde vi det som en glad befrielse att få utbyta de "fröskidor som svinen äto" mot den "gödda kalven i fadershuset". Att påstå att "Gud

lgsmöte i Utförsbacka

är också på folkpären" och att det finns framstående idrottsutövare som ber till Gud före en tävling och använda detta så ensidigt att våra barn drar slutsatsen: Gud är ju lika mycket på fotbollsplan kl 15.00 som i kyrkan eller bönhuset kl 11.00 eller 17.00 Du mamma är inskränkt som inte har intresse för devisen "en sund själ i en sund kropp". Och filmen som går på biografen denna vecka har namn och motiv från Bibeln, och pastorn lär ska ta våra barn med sig dit samma kväll som vi har inledande fastegudstjänst och bön i kyrksalen. Jag kan helt enkelt inte undgå att tänka på Jesu ord: "Om en blind leder en blind.." Jag har tagit lång tid, men låt mig läsa några rader uren gammal bok som morfar älskade: De förnämsta redskap i djävulens händer att insöva människorna i den olyckliga syndsäkerhets-sömnen är många av våra präster och flertalet andra så kallade Ordets förkunnare. De är ovilliga när det kommer an på att namngiva, avslöja och försaka synden, man vill ju vara kamratlig, glad och trevlig. Man kallar den sanna gudsfruktan skrymteri och fariseism, och gör ingen skillnad skrymteri som är att behålla synden under ett sken av gudaktighet, och när man av hjärtat beflitar sig om tro och kärlek, utan blandar ihop alltsammans och kallar det skrymteri, så snart någon skiljer sig från världens, de oomvändas fåfängligheter, och går ut från den stora syndarehopen i tro och levnadssätt beflitar sig om att söka nåd och frälsning omsatt i levernet." "En ropandes röst" heter boken. Ännu ett: Låt oss komma överens om att mer än hittills bejda för våra ungdomar och pastorn.

§ 6. Ungdomsavdelningens ordförande begärde ordet: Eftersom en fråga är ställd till mig direkt angående vårt arbets målsättning vill jag svara: Jag tror att jag kommer sanningen närmast om jag formulerar det så: Vi skall samla om möjligt alla tonåringar till en kamratlig samvaro, ge dem tillfälle till ett stärkande friluftsliv, den människokärlekens höga ideal manifesterat i de odödliga orden "allt vad ni vill att människorna ska eder eder", då med särskild tanke på den nu så populära u-landshjälpen. Vi har också som sig bör bibelstudium, upplagt som en orientering, vid lämpligt väderlek ute i naturen och med särskilt sikte på en bibeltävling med avdelning i Vidsynta. Vi har på detta sätt lyckats väcka ett enormt intresse för bibeln.

Så några ord om den så kallade befängda frågan. Av den ålderdomliga formuleringen att döma verkar den vara hämtad ur en postilla från 1800-talet. Jag måste erkänna att det erfars som ganska motbjudande att lägga en så pass antik måttstock på tonåringar av i dag. Vi vill ge de unga livsglädje.

Vår pastor har visat en fantastisk idériakedom, som firar triumfer gång på gång. Toppenkul. Vi har bara inte råd att avstå engagemang och förtroende.

§ 7. Kristensom "kommer sanningen närmast" sades det. Varför vara i närheten av sanningen? Den farligaste lögnen är den som ligger närmast sanningen. Som upplysning för den som inte vet det, kan jag hänvisa till Pauli 2:a brev till korintierna kap 7:10 där finns saken, ja tom orden. Att vår ungdomsledare verkar vara obekant och motbjudande å ungdomarnas vägnar är illavarslande. Kära församlingsmedlemmar anse vi inte att Jesu och apostlarnas undervisning är vårt enda säkra fyrljus i det dimmiga tjugonde århundradets sista decennium. Guds ord är ett ord för alla tider, ett evigt ord. Så sant skaldar Runebeerg: Guds ord förblir i evighet när allt har farit. Det ej av tidens växling vet likt Gud som evigt varit".

Den gamla förnuftsstron och humanismen hade tängts tillbaka av livskraftiga väckelsevindar som vi äldre kom med i, men när nu dessa ha förlorat den inre glöden, stiger rationalismen fram och gör sig hörd, mycket försiktigt. Har visserligen kvar de traditionella orden men ger dem ett annat innehåll. Ett exempel endast: I en nyss utkommen bok med titeln "Evangelisk troslära" säger författaren "evangelisk, anger nödig frihet från Luther". En del professorer och andra lärare vid våra teologiska läroanstalter sätter ifråga bibelns auktoritet och dess historiska trovärdighet. Ett exempel Man stegrar sig inför Danielsbokens elfte kapitel och påstår: dettas kan inte vara förutsett av Daniel, det måste vara infogat i Daniels bok sedan det inträffat. Jag vill rekommendera Per Fjellstedts förklaring av Daniels elfte kapitel. Låt oss komma överens om att bejda oavbrutet att Herren sänder oss profeter som läsa ordet rätt innan-till och tillämpa det in i vårt tid. Bli våra unga predikare, och även de äldre, uppväckta, tända och sända så ska väl Guds ord hava framgång ibland oss, så att bibeltävlingar och andra liknande arrangeman faller bort av sig självt, och ärendet blir: Säg mig den vägen som drager till livet. Ja, att den elden redan brunne som du o Jesus tända vill, avslutade K och satte sig tungt.

Ingen mer begärde ordet och ordföranden avslutade märkbart berörd, med att citera Lars Linders sång: "Nådens helge Ande vill störa din sömn, salig är du om du vaknar", och läste därefter Fader vår.

Alla sutto kvar en stund alldeles stilla, då någon tog upp sången "Lever du det nya livet?"

Utförsbacka i den elfte timmen av nådens år. Vid protokollet, Baruk (Jer 36)

- Jag blev löst från rökbegäret!

Jag vill berätta om något fantastiskt som hänt mig. Jag har varit rökare sedan tidiga ungdomsår, alltså i 35 år. De sista sju åren, sedan jag blev frälst och döpt, har jag haft en bön i mitt hjärta, att jag ville sluta röka, men har inte kunnat av egen kraft. Jag har gråtit och bett och rökt, varit liksom besatt av cigaretterna.

En dag mötte jag en troende människa som gav mig ett bibelord på vägen. Jag gick hem och läste. Det var Jesaja 44:20. *–Den som så håller sig till vad som blott är aska, han är förledd av ett dårat hjärta, så att han icke förstår att rädda sin själ, icke att tänka: 'Blott fåfänglighet är vad jag håller i min högra hand.*

Jag läste och bad, läste och bad. Inget märkbart hände, men pris ske Gud, det hände ändå! Men inte på mitt sätt.

Till sist skrev jag ner bibelordet på ett papper och klistrade fast det under fläkten där jag satt och rökte. Så jag blev liksom "tvingad" att läsa det varje gång jag rökte, dvs en gång i kvarnen. Fortfarande märkte jag inget speciellt. Jag skrev ytterligare på lappen: "Du Jesus ska vara min herde och inte

cigaretterna!"

Julen 1994 började närma sig. Jag lovade Herren att jag skulle sluta röka den dag Jesus föddes – julafton-juldagen. Men det fantastiska hände, att varje gång jag lovade Herren att sluta den dagen, så kom dessa ord till mig *–Det är icke din vilja som skall ske, utan min!*

Jag tänkte: varför blir det så här var gång jag lovar Herren att sluta röka? *–Det är icke din vilja... Men dagarna fortsatte som vanligt. Jag grät och bad och läste på lappen jag satt upp.*

Oh, käre Gud – din vilja fick ske! Inte min.

Den 22 december 1994 skulle jag gå ut och handla. Jag kom bara en bit utanför dörren, då jag ramlade och bröt ryggen. Det var

barmark, inte halt ute. Jag åkte ambulans till akuten, fick inte sitta på åtta veckor. Jag har fått gå med stel korsett och gästol.

Detta hände ett par dagar innan jag hade lovat Herren att sluta röka!

Pris ske Gud att Hans vilja skedde den 22 december! Jag slutade röka då.

Inga abstinensbesvär, ingen nervositet, inte minsta besvär – inget behov av tobak. Jesus tog fullständigt bort allt vad tobak är ifrån mig. Jag tackar Gud för att han hör bön och att det är hans vilja som ska ske, inte min.

Nu har min älskade son lappen med bibelordet på sin fläkt!

Monica Eklund

TACK JESUS!

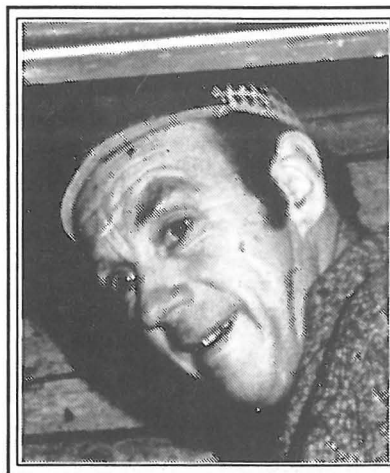
Monica Anncheri Eklund
Bergkvara

- Jag var en syndare och behövde bli frälst!

–Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärska-re som råda här i mörket, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tågen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och sedan I haven fullgjort allt behålla fältet.

Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen och varen iklädda rättfärdighetens pansar och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet som fridens evangelium giver.

Och tagen alltid trons sköld varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. Och låten giva eder

Lennart Karlsson

"frälsningens hjälm" och Andens svärd som är Guds ord.

Gören detta under ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken under ständig uthållighet och ständig bön för alla de heliga.

Bedjen ock för mig att min mun må upplåtas och att det jag skall tala må bli va mig givet så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet för vars skull jag är ett sändebud i kedjor. Ja, bedjen att jag må frimodigt tala därom med de rätta orden. (Ef 6:12–20)

Paulus var en förkunnare av Guds nåd. Så fick han möta Jesus på Damaskusvägen. Han blev blind i tre dygn, och det var Ananias som hjälpte

- Min Jesus lever, därför vill jag leva!

För 20 år sedan blev jag frälst. Jag var trött på livet och beredd att begå självmord. Jag tyckte att mitt liv inte hade något värde. Mina kompisar var ute på dans och annat som jag på grund av mitt handikapp inte kunde vara med på.

Mitt liv fick ett annat värde när jag blev frälst. Jag fick livsglädjen tillbaka och kunde då stämma in i sången: "Min Jesus lever, därför vill jag leva."

För 18 år sedan flyttade jag in i en lägenhet i Solberga. Det var då för första gången jag var på möte hos Maranata som hade talmöte på Norra Latins skolgård.

Maranata och Gamla bro kom att bli mitt andliga hem under ungefär två år. För 16 år sedan gifte jag mig med en man som inte var frälst. Han var alkoholiker och dessutom handikappad. Han förbjöd mig att gå på möte hos Maranata. Sedermera gick jag med i Södermalmskyrkan. Det var ofta stridigheter när jag skulle på något möte

eller när jag skulle läsa bibeln eller be till Gud. Det var kämpiga år, särskilt de två sista åren av mitt äktenskap då min man blev mer beroende av mig. Den sista tiden fick jag vaka över honom dygnet runt förutom när han var på växelvärd på Skinnarvikens servicehus; två veckor där och två veckor hemma. Det pågick i ett halvt år. Den 13 februari 1994 dog han.

Jag har tänkt mycket på ordet frihet. Det var många som sa till mig att jag skulle njuta av min frihet. Till att börja med var det skönt att ha så mycket tid. Den längtan som sedan väcktes till liv var att tjäna Gud. På pingstaftonskvällen bad jag till Gud att han skulle ta hand om min tid och mitt liv. På annandag pingst vaknade jag klockan fem på morgonen och hörde en röst som sa till mig att jag skulle åka till Bällstavägen 100. Den rösten hörde jag tre gånger. Jag drack kaffe och rökte mellan gångerna.

Jag hade supit en hel vecka och var alldeles under isen. En lördagskväll sa jag till min hustru -Nu orkar jag inte längre.

På söndagen vaknade jag och var en ny skapelse i Jesus Kristus. Jag tittade mig i hallspegeln hemma i lägenheten, och kände inte igen mig själv, jag var så förvandlad. Jag minns att jag gick till Frälsningsarmén på förmiddagen och sen gick jag till pingstförsamlingen på kvällen. Där bad man till Gud för mig. Jag böjde mina knän vid första bänken, minns jag.

Evangelisten som bad för mig sa "Det är ingen kamp Lennart". "Nej, den kampen har varit", sa jag. "Om du

I skrivandets stund är det drygt två veckor sedan jag rökte, jag var uppe i 40 cigaretter om dagen. Jag ställdes mot väggen av Guds ord. Det var särskilt ett bibelstudium där Arne Imsen tog upp bland annat det där med rökningen. Jag skulle aldrig kunna inbilla honom att jag inte skulle kunna bli fri från rökbegäret med Guds hjälp. Då fick jag mig en tankeställare. Tror jag verkligen på vad som står i Hebr 13:8 -Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet. Arne Imsen lade handen på mitt huvud och bad att jag skulle bli fri detta gift.

Jag kan inte tvivla på att det var Guds ledning att jag skulle till mina syskon på Bällsta missionscenter. Allting stämde. Den första jag träffade var Gertrud Karlsson. Vi satte oss ned och pratade över en kopp kaffe. Hon sa att jag kunde komma och arbeta tillsammans med syskonen. För att inte tala om hur det var på förmiddagsmötet. Robin Widén ledde mötet. Jag satt och önskade sången "Min Jesus lever, därför vill jag leva". Den sjöng vi. Maten var dessutom min önskerätt, kålpudding. Jag var också med på kvällsmötet. Jag kan inte tvivla på att det var Guds ledning och kallelse.

Många maranatahälsningar från er syster i Herren, *Margareta Andersson* Stockholm

honom in i staden. Det står att lärjungarna som hade varit med längre, de kände inte igen Paulus. Han var nyfrälst och hade ett levande budskap. Vi tackar Gud för honom och för allt Guds ord som vi har.

Det har varit mycket kämpigt för mig en tid. Jag mötte ju maranatabudskapet några år efter att ha blivit frälst. Jag mötte syskonen på Gamla bro och var med ute på torget och vittnade och sjöng om Jesus. Redan som nyfrälst upplevde jag kallelsen att gå ut till de ensamma, till alkoholisterna och narkomanerna. Jag blev ju själv frälst ur spritens förbannelse och elände.

Jag kommer så väl ihåg hur jag fick

visste vad jag har kämpat".

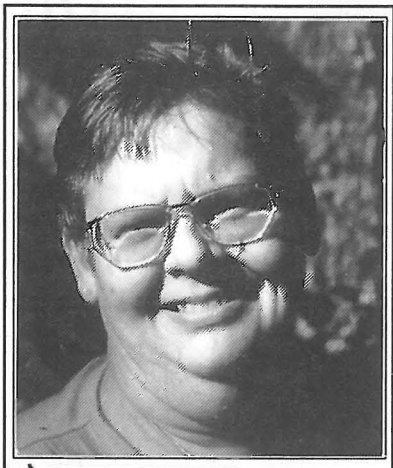
Jag var på maranatamöte på midsommaraftonen 1969 i Edsbyn. Jag hade supit ganska länge då också, och jag sa till svärmor som var en helguten kristen -Nu orkar inte jag längre.

Så följde jag med min frus syster och min svärmor till mötet, och där upplevde jag att det inte bara var alkoholismen som var problemet - jag var en syndare och behövde bli frälst.

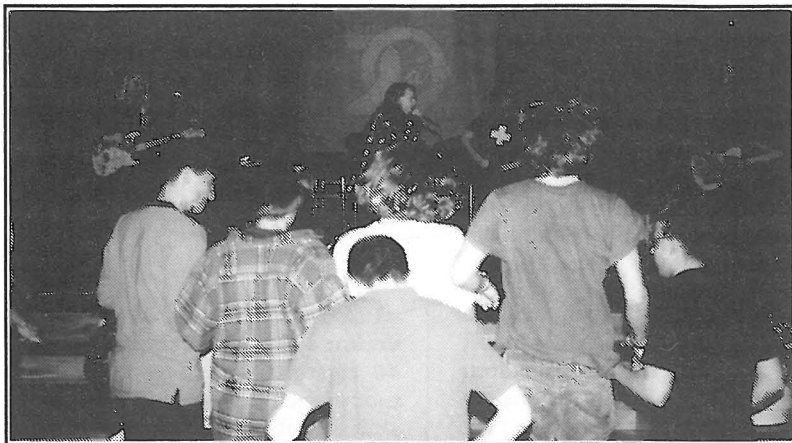
Sedan började jag bedja och åkalla Herrens namn. Det var inte längre fråga om endast spriten, syndanöden fyllde mig och jag måste bli frälst.

Det blev jag en tid efter den här händelsen. Det är det jag vill vittna om.

Lennart Karlsson, Norrtälje

Margareta Andersson

"Den unga publiken svarade med att busvissla, skrika och hojta, stampa i golvet och hoppa i känd diskotekstil, allt i pingstvännernas Filadelfiakyrka."

Jubileumskonsert på diskoteksvis!

Det var alltså stor jubileumskonsert i Filadelfiakyrkan i Katrineholm här om dagen. Tidningen Dagen fyllde 50 år och det firades på diskoteksvis med bland annat vrålrock. Jag var där.

Idiotiseringen och den andliga våldtäkten klibbar fortfarande mitt inre.

Volym- och pajasterrorn kommande fram diktatorisk underkastelse av diggarna. Marknadsdirektören, regissören, frågade grötmtyndigt om jag visste hur många som blivit frälsta genom denna vrålrock. Patetiskt och löjligt i en miljö som tvingar fram öronproppar och och rädsla hos trofasta kristna som i ångest springer ut ur den kyrka där dom utgjort stommen i gudstjänst- och församlingsliv. Frälsta? Vad då ifrån? Vad då till? Den förnedrande vrålrocken har säkerligen sin frälsare och Gud. Men försök inte legitimera denne rockfrälsare genom att referera till timmermannens son från Nasaret. Han som bevisat sig vara sann Gud och sann Människa och befriar den arma människoslaven också från avgrundsrock. Vad har Dagenhusets vrålrock i Pingstkyrkan att göra?

Filadelfiaförsamlingen redovisar i sin bidragsstatistik omkring 540 medlemmar. Men var fanns alla lojala pingstvännar den lördag kväll, då tidningen Dagen inbjöd till stor jubileumsgala i Filadelfiakyrkan? Vokalisterna och orkestrar plågade sig igenom tillställningen, gratis. Den unga publiken svarade med att busvissla, skrika och hojta, stampa i golvet och hoppa i känd diskotekstil, allt i pingstvännernas Filadelfiakyrka.

Marknadsdirektören, med förankring i Katrineholm, betonade att artistuppbådet gjorde sina insatser för att osjälviskt stötta tidningen Dagen. Vad det däremot inte har gått att få veta, det är vad kändisuppbådet vid en liknande tillställning i Filadelfiakyrkan i Stockholm för omkring en månad sedan, kostade prenumeranterna. Sievert Öholm är ju inte känd för välgörenhetsuppoffringar. Entréavgiften gick oavkortat till tidningen Dagens garantifond, vilket poängterades. Pingstvännerna var uppenbarligen inte redo att betala 50, 80 eller 100 kronor för att komma in i sin egen kyrka.

Men, igen, var fanns tidningens prenumeranter och församlingens medlemmar denna lördagskväll då deras tidning skulle fira sin halvsekelånga historia i deras mitt? Det 50-tal personer, i huvudsak under 30 år, som var där, tyder på att pingstvännernas intresse för den kristna dagstidningen är mycket svalt. I den mån det existerar, markerar det en klar och tydlig kategoriklyvning. Församlingens bibeltroende medlemmar demonstrerade detta genom att mötesstrejka. Jubileumskonserten blev ytterligare ett av flera liknande fiaskon. Ett hälsotecken?! Eller – vad säger pingstpastorn om Dagens jubileumskonsert i hans kyrka och marknadsdirektören om behållningen?

ARNE IMSEN

Fotnot: Pingstförsamlingen har beretts tillfälle att svara men har avstått. KK:s red.

(Ovanstående insändare var införd i Katrineholms Kuriren den 6/12 1995)

Rocks –ett profetord till vår tid.

Ur boken "Stöt i basunen"
av David Wilkerson

Jag förundras över att så många unga män och kvinnor, inklusive pastorer, är så tjusade av rockmusiken. De har vuxit upp med den. På alla andra områden i deras liv har Jesus herraväldet. De är hängivna och rena i allt – men de håller fast vid denna avgud. En enda sak står emellan dem och Guds bästa. De ger gladeligen upp TV:n, sporten, otillåten sex, frosseri och alla andra sorters avgudar – men rör inte vid deras musik. Hur sant är det inte, –en smädare hör inte på någon tillrättavisning. (Ordspr 13:1)

Jag ryser när jag hör föräldrar och pastorer säga att man inte skall döma. Jag säger att de borde lyda Guds ord och döma rättfärdigt, innan de förlorar sina barn till denna världens förförelser. Jesus fördömde fariseerna och kallade dem huggormar. Paulus fördömde Petrus för att han var missledd.

Föräldrarna bryr sig inte på allvar om vilken sorts musik deras barn lyssnar till. De säger att alla generationer har sin egen musik. Själva tycker de inte om den, men barnen gör ju det. De sjunger om Jesus, så då måste det vara rätt och riktigt. Vilken otrolig andlig blindhet!

Vi har nått dithän att allt är acceptabelt om det "ger resultat". Om djävulens musik får fram barnen till botbänken där de avgör sig, så är allt gott och väl. Så fruktansvärt farligt. De flesta av dessa ungdomar har endast rörts på det emotionella planet. Den helige Ande har inte fått övertyga dem om synd. Inga krav har ställts på dem

avar!

**"STÖT I
BASUNEN"**
av David
Wilkerson
Utgiven 1987
Evangelii-
press förlag

Boken kan
beställas från
BMC-förlag
Adress sid 27

att de skall överge världen, sitt gamla levnadssätt och sina gamla vänner – och det finns liten om ens någon syndaånger. Det blir så att man liksom röstar för Jesus. Gud leder några av dessa fram till tro, men det är på grund av att de har blivit övertygade på annat sätt.

En av orsakerna till att Gud tog bort sin Ande från Jesusrörelsen var dessa människors vägran att överge sin gamla musik. De gav upp knarket, spriten, fria sexförbindelser och till och med ett onaturligt levnadssätt. Men de vägrade att ge upp sin älskade rockmusik. –Men nu när ni känner Gud, eller rättare, när Gud känner er, hur kan ni vända tillbaka till dessa svaga och ömkliga makter och vilja bli deras slavar igen? (Gal 4:9) Liksom Israels barn återföll de till sitt egyptiska levnadssätt. –Men ändå uppgav hon inte sin otukt med egyptierna, som hade fått ligga hos henne i hennes ungdom, och som hade smekt hennes jungfruliga bröst och slösat på henne sin otukt. Därför prygav jag henne åt hennes älskare... (Hes 23:8–9)

Besynnerligt! Musikens band är starkare än narkotika, alkohol och tobak. Det är den största masshärnyckningen i världens historia. Kommer de fortfarande krampaktigt att hålla fast vid rockmusiken på domens dag? Kommer Jesus att säga: –Jag sa ju till dig att var något som återstod – du behöll en avgud. Du gick din egensinniga väg – du lät ditt liv regeras av musik som bedrövade mig, bara därför att du inte ville ge mig allt. Nej, du har vållat mig arbete genom dina synder och möda genom dina missgärningar. (Jes 43:24)

Osmakligt, Dagen!

Text: Lars Bygdås

Arne Imsen ifrågasatte starkt Kvälls-Öppets Siewert Öholm som konferensier i Filadelfia.

Dagens jubelår kunde ha börjat bättre. Exempelvis de krampaktiga försöken att skapa festivalstämning under högtiden i Filadelfiakyrkan bekräftar återigen att rikets religiösa dagstidning blott och bart är en god bit av det borgerliga etablissemang. Kvällen bjöd på importerad gospel – inklusive stjärtvrickningar – med sång givetvis på engelska. Några reklamslag från marknadsavdelningen och en och annan nostalgisk tillbakablick. Allt dränkt i en musikvolym som förde tankarna till en rockgala.

Jag önskade där jag satt i Filadelfias nedre bänkrader att jag kunnat göra vad den äldre systemen intill gjorde. Stoppa in öronproppar och hålla dem stadigt på plats med båda händerna. Våra blickar möttes i larmet. Hon rusade på huvudet. Att säga något var otänkbart. Efter tre kvart lämnade hon lokalen och gick hem. Vem var hon? En mångårig prenumerant? En förebedjare? I vilket fall som helst upplevde hon säkerligen tillställningen som förnedrande. Conferencier var Siewert Öholm från TV i Göteborg. Vad han har att tillföra väckelsefolket är högt oklart. Det enda bestående intrycket

av den kvällen var en inspelning där Lewi Pethrus med sin välkända stämma läste Dagens första ledare från starten 1945.

Vi lever ju verkligen i allvarstider och man hade kunnat förvänta sig att åtminstone någon av de närvarande pastorer eller redaktörerna påtalat vårt informationsansvar i denna yttersta tid. (Israels premiärminister Yitzak Rabin avled ju under fest-

kvällen!) Men icke. Det var tydligen beslutat att tidningen Dagens 50-års högtid skulle gå i spektaklets tecken. Osmakligt, Dagen!

Till stort förtret för festdeltagarna stod Maranatas ungdomar utanför och delade ut informationsskrifter om Da-

gens livslånga bojkott mot Maranatafolket. Det är bra. Det är jättebra. Alla medel är tillåtna när det gäller att visa människor att det finns en fri och levande väg bort från detta narrspel.

Vår kära systemer med öron-

propparna fick säkerligen med sig några exemplar hem. Så kvällen blev ju inte helt bortkastad.

För de äldre: –Propparna i öronen hålls stadigt på plats med båda händerna.

Utanför, i kvällens kyla, demonstrerade det "bannlysta" Maranatafolket

Klipp ur tidningen Östgöten 27/11 1995

Välkommen hit. Pastor Anders Ekstedt (t v) pingstkyrkan, välkomnar Maranatas väckelsepredikant Arne Imsen att predika i hans kyrka. I dag tackar Imsen ja i ett brev.

Foto: MAGNUS HALLGREN

Arne Imsen ska predika i Pingstkyrkan

LINKÖPING (Östgöten) En handfull Maranata-medlemmar reste till Linköping för att dela ut flygblad utanför pingstkyrkan i fredags. På stående fot inbjöd pingstkyrkans pastor Anders Ekstedt den kontroversielle Maranataledaren Arne Imsen att predika i hans kyrka. I dag får Anders Ekstedt ett brev där Arne Imsen tackar ja.

Maranata är numera en ganska anonym frikyrka. Åtminstone jämfört med 60-talet, då församlingen skapade stora rubriker.

Anledningen till att Maranata-medlemmar reste till Linköping i fredags var för att de ville uttrycka sitt missnöje med pingströrelsens tidning "Dagen", vars 60-årsjubileum firades med konsert.

Annonsobjekt

"Dagen" har sedan drygt 30 år bojkottat Maranatas annonser. Förre ansvarige utgivaren Olof Djurfeldt förklarar det med deras aggressiva stil: - Tryckfriheten ger oss rätt

att säga nej, och den rätten har vi utnyttjat. Maranata gick från början ut väldigt aggressivt och splittrande, och attackerade pingstkyrkan. Man har fortsatt på den linjen, genom att tex demonstrera utanför kyrkor etc. Det är inte det normala sättet att umgås kyrkor emellan.

"En sekt"

- De som känner Maranata har en bild som motsvarar den av en sekt, med en ledare som utövar makt t ex. Deras allmänna verksamhet inger inget grundförtroende.

I de flygblad som Maranata delade ut till pingstvännen fanns inte bara kritik mot Dagens mediepolitik, utan också skarp kritik mot pingströrelsen för att vara världslig. Som utanförstående får man lätt intrycket att Maranata är särskilt kritisk mot just pingströrelsen - den rörelse man ursprungligen kom ifrån.

Nu har alltså pastor Anders Ekstedt spontant inbjudit Arne Imsen att predika i Pingstkyrkan i Linköping. En inbjudan som Arne Imsen, enligt uppgift från redaktionen på Maranats tidskrift tackar ja till per brev som kommer till pingstkyrkan i dag.

LOTTIE MOLIN

Arne Imsen:

Oväntad öppning Spontan inbjudan - ängslig

Första akten: Vi var nio aktivister, som överraskande infann oss till tidningen Dagens jubileumskonsert. Jag möttes av en vänlig, välkomnande hälsning. Den följdes av ett förtroligt samtal i kyrkhallen.

Pingstpastorn berättade för mig, att han nu och då hade tänkt på mig och allvarligt funderat på att inbjuda mig att predika i hans kyrka. Nu fanns jag där, och han presenterade i stor förbindlighet några seriösa förslag till enhet och samarbete.

Den till synes så sympatiska pingstpastorn tyckte det var skada, att jag och mina vänner kommit till pingstkyrkan en kväll som denna. Liten publik och svalt intresse spolieade vår vällovliga aktion. Det beklagade han verkligen. Söndag förmiddag var den avgjort bästa tidpunkten. Han manade oss därför att återkomma då, så att hela församlingen kunde få del av budskapet i våra skrifter. Varför stå utanför hans kyrka en kall fredagskväll, då vår aktion kunde genomföras så mycket bättre inomhus en söndag förmiddag med större publikframgång? Hela menigheten behövde budskapet i våra skrifter.

Själv var han förtrogen med Maranata, eftersom han deltagit i många maranatamöten och hört bl a mig predika åtskilliga gånger. Samtalet var mildt och fromt utan kontroverser och provokationer.

En sak irriterade pastorn. Han tyckte att pressen bar sig illa åt. Den borde ha annat att skriva om än mig och mina demonstrerande vänner. För några månader sedan hade församlingen haft en viktig invigningshögtid av nya lokaler. Den blev inte föremål för någon massmedial uppmärksamhet. Han befarade att publiciteten nu skulle allvarligt skada församlingens verksamhet.

Till pastor Anders Ekstedt

951126

Broder i Herren, nåd och frid från Herren Jesus Kristus!

Alldeles nyss har jag avslutat ett mycket givande samtal med Sverre Larsson, och jag upplevde verkligen att vi förändrades i ett sant broderskap.

Av erfarenhet vet jag hur uppriktiga ansatser till att hela störda eller brutna relationer kan missbrukas och missförstås, men det får inte utgöra skäl för en avvisande eller nonchalant attityd. Därför svarar jag efter moget övervägande mitt ja på Din inbjudan helt förutsättningslöst som om några motsättningar aldrig existerat. Kan jag genom min förkunnelse bidra till församlingens uppbyggelse, är det målet högt nog.

Broder, jag väntar att höra ifrån Dig för ytterligare samtal så fort det är möjligt.

Broderligen

Finn Arne Imsen

.. blev fars i tre akter

Andra akten blev dramatisk. Inför press, församlingsmedlemmar, konsertbesökare och demonstranter inbjöd han mig på stående fot helt öppet att komma och predika i hans kyrka. Den spontana inbjudan markerades med en broderlig omfamning. Det enda villkoret för ett sådant predikobesök i hans församling var att jag predikade Kristus. Jag betonade att det var en självklarhet om jag skulle bejaka hans inbjudan. I övrigt fanns det inga komplikationer. Han upprepade inviten då, och senare i telefonsamtal med flera personer, som fortfarande lever och kan bekräfta den inbjudan som nu i panik förnekas. Alla är bestörta.

Tredje akten ägde rum utanför på gatan och i församlingens kafeteria. På trottoaren stod åtta demonstranter och delade ut sina skrifter. Inför dem alla uttalade pastorn sin uppskattning av demonstranterna. Han tyckte emellertid, att dessa aktivister var värda en större publik och inbjöd dem därför att komma till kyrkan på söndag förmiddag, delta i gudstjänsten och sprida sina tryckalster till hela församlingen. Samma gest upprepades vid ett kaffebord i restaurangen något senare.

Då förklarade han samtidigt att hans inbjudan stod kvar fastän jag verkade vara avvisande till hans utsträckta hand. Han poängterade emellertid att det var angeläget att etablera en fruktbärande dialog för gemenskap och evangelisation.

Innan han försvann denna märkliga fredagskväll, tog han två tonåriga pojkar som fortsatte aktionen utanför kyrkan, i upptuktelse och förmanade församlingsmedlemmarna att inte ta emot "skiten" som ynglingarna spred. Samtidigt beklagade han dem för att de stod där i sena kvällen, då det var så lite folk. Han uppmanade också dem att komma tillbaka på söndag förmiddag. I pastorns makalöst lögnaktiga insändare skymfades journalisten, idiotförklarades demonstranterna och löjliggöres hela den församling han säger sig företräda.

Allt är ofattbart. Orden förlorar allt etiskt värde. Det är en fars.

Var det verkligen pingstpastorn i Linköping vi mött och samtalat med? Eller var det en skälm, som spolat alla sanningskriterier? Den överväldigande dokumentationen tyder på det. Åndock, vi är nio demonstranter som fortfarande vägrar tro att denne lurendrejar är representativ för pingstfolket i Linköping. Vi får se...

Klipp ur tidningen Östgöten 30/11 1995

Arne Imsen ska inte predika i pingstkyrkan

Pingstkyrkan i Linköping vill vara en öppen kyrka där alla ska känna sig välkomna. Vi överraskades dock i fredags kväll av en grupp människor från Maranataförsamlingen i Stockholm.

De stod utanför vår kyrka och delade ut flygblad med stark kritik mot pingströrelsen. Den kristna rikstidningen Dagen som fyller 50 år och ägs av pingströrelsen hade nämligen två konserter i vår kyrka.

Det är ett primitivt sätt att protestera på mot andra kristna. Jag räddade ändå ledaren, Arne Imsen, handen och inbjöd honom och hans vänner att komma in i kyrkan och delta i gudstjänsten istället.

Det skulle för dem vara ett mer positivt sätt att tillbringa kvällen i Linköping än att stå och demonstrera utanför våra kyrkddörrar. Vi vill vara en öppen kyrka även för de oönskade.

De valde dock istället att fortsätta med sin protestaktion.

Vid samtal med Arne Imsen inne i pingstkyrkans café tog han klart avstånd från den församling och rörelse som jag representerar. Han tackade nej till den framräckta handen. Han tackade också nej till fortsatta samtal genom att trotsa förbudet att sprida sina flygblad och skrifter inne i själva kyrkan. Mycket provocerande.

Skapa publicitet

Deras agerande visar i efterhand att de var ute efter att skapa publicitet. Det har väl varit för tyst om dem de senaste åren.

Arne Imsen kommer alltså inte att predika i Pingstkyrkan Linköping.

ANDERS EKSTEDT
Pastor, föreståndare för
Slottförsamlingen
Linköping

Pastor Anders Ekstedt är föreståndare för pingstförsamlingen i Linköping samt ledamot i tidningen Dagens styrelse. För oss personifierar han det mönster vi så väl känner igen från tidningen Dagens missbrukade mediamak. Därför publicerar vi denna folder.

Protester utanför

Emanuel Johansson:

Under predikantveckan i år stod vi några maranatavänner utanför för att sprida Midnattsropet.

Detta handlar bl a om vår protestaktion mot tidningen Dagen under jubileumskonserter i Linköping.

Då vi var där inbjöd pastor Anders Ekstedt oss att komma dit på söndag istället, för då var det mycket mer människor där. När vi sedan kom tillbaka nekade pastorn helt till att ha inbjudit oss, vaktmästarna hade dessutom fått instruktioner att ställa ut papperskorgar vid ingången, för att sedan mer eller mindre beordra mötesbesökarna att slänga bladen.

Medan vi delade ut våra blad i Stockholm, kom pastor Ekstedt ut ur kyrkan med en kamera i högsta hugg. Han tog ett par bilder på mig och kom sedan fram och sa:

–Nu har jag fotograferat dig, jag vet vem du är, och nu tänker jag polisanmäla dig.

Asta Olausson:

Det var tisdagskväll. Predikantveckan i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm var inne på sin andra dag.

Vi var några stycken från Maranataförsamlingen, som tog tillfället i akt och delade ut Midnattsropet och spred traktater. Vårt syfte var att informera, protestera och väcka dessa ca 1300 församlade, inför utvecklingen mot förvärldsligande och avfall.

Jag hade just gett traktater till en grupp på tre personer som ivrigt börjat läsa. Plötsligt hajade dom till, pekade på traktaten, sa något till varandra och skrattade samtidigt som dom pekade på en man, vilken stod och samtalade med några i en annan grupp. Jag förstod då att den utpekade var Anders Ekstedt, som jag förut aldrig sett. Efter en stund kom en rasande Anders Ekstedt fram till oss och frågade vad vi höll på med, varför vi stod där och spred lögn. Han anklagade oss för personförföljelse och skrek, i det han grep tag i några traktater, att "det handlar om mig". Därefter ryckte han åt sig hela bunten jag hade och drog snabbt iväg in i Filadelfiakyrkan med dem.

Både detta och andra intermezzon, positiva såväl som negativa, gav dock det bestående intrycket att vi hade deras samveten på vår sida, och det gav oss frimodighet.

FÖRSAMLINGS...

fortsättning från sidan 7

Mannens namn betydde egentligen *–Gud är min konung* och kvinnans namn var *–den lyckliga*. Hur kan man hamna i en sådan krissituation, när man bekänner att *–Gud är min konung*?

Hur kan man hamna i en sådan depression att man lägger återtågsplaner, då man bekänner sig vara *–den lyckliga*? Hur kan det bli en sådan hungersnöd i Betlehem, i brödhuset, att man söker sig ned till åkerbrukslandet för att överleva?

–Gud är min konung och *–den lyckliga* gav sig iväg till åkerbrukslandet med sina söner. Där tänkte de vara en kort liten tid. Men i främmande land fick *–den lyckliga* begrava *–Gud är min konung*. I främmande jord fick hon begrava sina söner. Så stod hon där utblottad, avklädd och ensam. Då fick hon höra rapporterna från sitt land att Gud sett till sitt folk och att det åter fanns bröd. På starka armar bars hon till åkerbrukslandet, men hon fick gå tillbaka steg för steg, ensam tillsammans med två hedniska svärtdötrar.

”Församlingsgemenskap är inte samma sak som att vara inskriven i en matrikel.

Hungersnöden kommer. Krisen får sina konsekvenser, och det vi tror att vi ska kunna rädda, går i graven. Det vi vill skydda, det förlorar vi. Till slut står vi där utan garantier och trygghet.

Herren måste ta itu med oss för att få oss tillbaka. Det är ingen njutbar väckelse, det är ett nödvändigt återtag. Hungerkrisen blir en döds-kris som i sin tur leder till en söndringskris och slutligen en bekännelsekris. Vägen tillbaka kan se förödmjukande och be-
drövlig ut – men den leder till Jesus. Om du är konkursmässig i ditt andliga liv, vill Jesus komma med den himmelska rikedom i din tillvaro. Han vill ge dig långt utöver det du kan ana eller tänka. Full gottgörelse!

Abraham kom i kris, och började planera, påverkad av sina rådgivare. Det fanns en väg. Han behövde väl inte vara så oerhört radikal. Man kan konstruera ett provisorium. Så drog Abraham ner mot Egypten, där han fick kontakt med Farao. Och så började förhandlingarna. Sådana förhandlingar börjar alltid med halvsanningar, och s k ”vita lögnar”. Man blir tvingad till sådana för att överleva. Så blir det en djup och allvarlig identitetskris. Om vi skall överleva – inte bara exis-

tera – men överleva som art, då kan vi inte acceptera kompromisser. Den som kämpar bara för att klara existensen, får ta till en hel reportoar av finurliga och väl tillrättalagda lögnar som kan se riktigt fromma ut.

Varje förhandling innebär att man säger en del saker och förtiger annat. Man ger och man tar. Så blir det en mix, som man hoppas skall passa alla parter. Kan du tänka dig förhandla med Farao så att han blir nöjd? Kan förödmjukelsen bli större. Tänk när de kristna ger sig ut att förhandla med världens furste. Det kan inte ske på annat sätt än genom eftergifter. Vilket pris skall man då betala? Jo, högsta tänkbara. Abraham fick ställa upp med sin hustru och förklara att hon var hans halvsyster. Förhandlingarna ledde ju till att hans egen hustru kunde ha blivit en sköka.

Samma situation lever vi i nu. Kristenheten har förhandlat ända dithän att den kristna församlingen idag är präglad av skökoväsendet. I förhandlingarna har man uppgett sin värdighet, sin identitet. Man har satsat dyrbara värden som inte kan erövrats med klingande valuta. Resultatet har blivit förfärligt i stora delar av vår värld. Kristenheten har genom sina ledare förhandlat sig till fred, vilket i realiteten inneburit att man har fått betala ett omätligt pris.

Sara hade kunnat bli sköka – det är första generationens problematik. Litet längre fram, både med avseende på tid och rum, inställde sig samma problem. Det var Abrahams son, som då hamnat i motsvarande situation. Men det var inte i Egypten, utan vid Gerar. Och då var det inte Farao som utgjorde hotet, utan Abimelek och han var ännu slugare.

På samma sätt som Farao representerar ett ämbete och en makt mer än ett personnamn, så gör Abimelek detta. Isak gjorde samma misstag som sin far. Det blev hungersnöd och han sökte sig till Gerar; litet närmare Kanaans land, men dock inte i landet. Litet längre bort från Egypten. Han hade hunnit ett stycke, men var ändå på ett felaktigt territorium, där han grävde

brunnar. Han fick därför ständiga problem, konflikter och tvister, även om han nu och då fick litet vatten. Det såg ut som om han hade en väldigt framgång, för han berikades. Det var ju naturligt, eftersom han var en del av framgångsteologin och trosrörelsen i detta läge.

Det stora problemet är att framgångsteologin befinner sig på ett felaktigt territorium. Teologerna har aldrig löst något problem. Det har blivit konflikter om vattenkällorna. Vem tillhör den här källan? Så försöker man slå vakt om sina källor på främmande territorium.

Då Abraham återvände till Betel och upprättade det altare som var nedrivet, var Herren där. Och då Isak kom till Beer-Seeba, ett nytt territorium, så fick de vatten. Och då var det slut på konflikterna.

Vad gjorde Isak för att försöka lösa den kris han hamnat i? Har du känt frestelsen att söka nödlösningar någon gång, så vet du vad det innebär. Du får börja förhandla med de onda makterna. Det fick Isak också göra, och det betingade sitt pris. Även han fick ställa upp med sin fru, Rebecka. Också hon kunde ha blivit en sköka, men Herren räddade henne. Skökoväsendet faror i den första generationen är inte mindre i den andra. Isak föll för samma frestelse som sin far. Vi kan inte ta hänsyn

till människors åsikter, utan måste försöka att lyda den Herre som har sagt: Tala och tig icke!

Många förhandlar sig till lösningar, som man tror skall mätta och som skall skapa framtid, inflytande och möjligheter. Men man ser inte vad detta leder fram till. Man får betala ett pris för att hitta ett provisorium, en lösning, för att få hungern mättad eller finna tillfredsställelse. Då krisen kommer, så kommer också alla de här idéerna till åtgärder och ingripanden. Men när Herren uppenbarar sig, säger han *–Jag är Herren, eder Gud*. Ock så talar han om vad han vill och vad han kan – om han får.

Utåt sett, var Isak framgångsrik. Hans medarbetare tjänade troget och hänfört. De öppnade den ena brunnen

efter den andra. Han fick rikedomar och blev så förmögen att han imporerade på Abimelek, som skyndade sig att få hans välsignelse och samarbete. Men själv var Isak djupt olycklig. Han kunde inte nöja sig med materiell framgång. Och han kunde inte nöja sig med inflytande på främmande territorium. Han visste att den mark och den plats han vistades på tillhörde honom enligt profetian, men den skulle inte erövras då och på det sättet.

99

Krisen kommer för trons folk. Inte en verksamhetskris, men en livskris

Ungefär på samma sätt är det för oss. Hela jorden tillhör mig. Varenda kvadratmeter av området är mitt, och ändå äger jag ingenting. Men jag skall erövrar det ganska snart. När Han kommer tillbaka, skall det visa sig vem som skall ärva jorden. Den tillhör mig enligt löftet och profetian. Men jag börjar inte slåss för besittningen nu. Jag skall först hem till det Nya Jerusalem och få lagfarten på min egendom. Sedan skall jag återvända och inta den.

Nog kunde Isak säga: Detta är enligt löftet och profetian mitt. Ändå kände han att det inte var han som skulle erövrar det då. Han var djupt olycklig i sin rikedom, trots framgångsrika förhandlingar. Han var djupt olycklig, och det visade sig i ständiga strider och konflikter. Gud ville ha Isak, Abrahams son, och han vill ha dig och mig bort från territorier och områden som är främmande för Guds rike – idag.

Så kom Isak till Beer-Seeba. Där byggde han ett altare, som vittnade om förnyad gemenskap med Gud. Så fick han rapporten och beskedet om att det nu fanns vatten som kunde tillgodose alla behov. Nu var det inte längre fråga om konflikt. Han befann sig på ett annat område, trons territorium, där han kunde röra sig och uppleva att det han erövrade inte bara var hans, utan att det var en del av det arv, det löfte och den profetia som Gud hade gett. Och därför beskyddade himlens Gud honom.

Abraham fick bryta förbindelsen med Farao i tid och återvända till Betel. Isak fick bryta förbindelsen med Abimelek, trots att det verkade så framgångsrikt. Han återvände, och blev upprättad.

–Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför läget' och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. Amen.

Nästa nr ute 26 jan -96

BET-LE-HEM

Julen 1995

–Konflikt mellan toran och demokratin

Av Hans Lindelöw

–Allenast helt kort fick ditt heliga folk behålla sin besittning; våra ovänner trampade ned din helgedom. Det är oss nu så, som om du aldrig hade varit herre över oss, som om vi aldrig hade blivit uppkallade efter ditt namn. Jes 63:18–19

Denna bönesuck från profeten Jesaja tycks överensstämma med stämningarna i Israel idag, att döma av tidningsskriverier. Och om inte alla israeler andas i takt med den gamle profeten, så gör i allafall de ibland dem det, som tar toran och rabbinernas undervisning på allvar.

Till julhelgen har Yassir Arafat sagt att han vill bege sig till Bet-Le-Hem och övervara högtidligheterna samt genom sin personliga närvaro garantera säkerheten för de många pilgrimer och turister som kommer.

Enligt det fredsavtal som ingicks mellan Israel och PLO i september 1993 så är det nu tid att ett antal städer och samhällen på Västbanken överlämnas av Israel åt det palestinska självstyret, bl a Bet-Le-Hem, staden där Jesus föddes. I samband med att den israeliska armén överger de områden som den vakat över för att överlämna sina uppgifter åt palestinsk polis, uppstår riskabla situationer.

I den israeliska, engelsk-språkiga dagstidningen "The Jerusalem Post" debatteras nu intensivt situationen i Israel efter mordet på premiärminister Rabin, som sköts i början av november av en ung israelisk man, som motsatte sig allt vad han stod för. Den unge israelen, Yigal Amir, har själv tillhört den israeliska underrättelsetjänsten, har det visat sig.

Kritiken har riktats mot de israeler

som tar sin religion på, som man menar, för stort allvar. Men de fromma judarna försvarar sig och skriver insändare som varnar för att dra alla de troende judarna över en kam, för att en enskild vettvilling förgår sig. Det talas om en konflikt mellan toran och demokratin. En insändare klagar över att man inte bara avhänder de judiska bosättarna deras rättigheter, utan även rabbinerna och just toran, som är judarnas bibel, och vårt gamla testamente.

Och onekligen talar gamla testamentets profeter om Israels återförsamlande till sitt land, Eretz Israel, och vad som sker nu är alltså bl a det att de områden som Israel erövrade under sexdagars-kriget 1967, nu överlämnas åt palestinierna, och åt deras ledare, Yassir Arafat.

Nog förekommer spänningar mellan toran och den demokratiska fredsprocess, som med det internationella samfundets goda minne äger rum, men toran själv erbjuder ju perspektiv på situationen, vilket framgår av ovannämnda Jesaja-citat. Och i nästkommande kapitel utbrister samme profet: –O, att du läte himmelen rämna och fore hitned, så att bergen skälvde inför dig... Jes 64:1

Himmelen ska rämna och han, den store Guden, ska fara ned. Judarnas Messias ska komma på detta vis, från himmelen, och ska visa sig vara den Jesus, som de så länge har varit förblindade för.

Men innan dess ska Anti-Krist komma, och förvilla hela världen, och han tycks sannerligen stå redo.

–Nära äro de som jaga efter skändlighet, de som äro långt ifrån din lag. Nära är ock du, Herre, och alla dina bud äro sanning. Ps 119:150–151

Vi får inte glömma, att så länge judarna inte har övergivit sin förvillelse ifråga om Jesus, så länge är hela Israel Antikrist, och staten Israel i synnerhet, med sin månghundraåriga bekännelse till det fundamentala Antikrists lära –förnekandet att Jesus är Kristus. 1 Joh 2:22.

fortsättning sidan 26

BETLEHEM

Det betyder brödshuset. Det finns över 30 000 araber och en liten grupp judar i staden.

Betlehem är en mycket trevlig stad med en borgmästare som har kämpat tappert för att överbrygga motsättningsarna mellan judar och araber.

Araberna är kända som skickliga konsthantverkare och de tillverkar fö-

remål med bibliska motiv.

Det är ungefär 8 km mellan Betlehem och Jerusalem.

Födelsekyrkan disponeras av armeniska, grekisk-ortodoxa och romersk-katolska kristna tillsammans.

Kyrkan är den äldsta bevarade kyrkan i världen och har en dramatisk historia. Om detta kan man läsa i "Från biblisk tid till nutid" av Eric Karlsson

"Bannlyst Frihet"

-fallstudie över missbrukad med

Larz Gustafsson, Maranatagruppen, Gävle

Det är tidningen Dagen som dikterar villkoren för stora delar av den tungotäande frikyrkligheten. Genom sitt självpåtagna monopol styr man opinionen i önskad riktning.

Då det gäller maranataväckelsen har frikyrkodraken redan från initialskedet (tidigt 60-tal), låtit kristenheten veta, att detta "splittringsföretag" bör man sky som pesten.

Annonsobjekt och svartlistning är ett effektivt massmedialt vapen. Det handlar om att försöka tiga ihjäl oönskväma åsiktsyttringar.

Arne Imsens nya bok *Bannlyst Frihet - fallstudie över missbrukad media-makt*, behandlar just detta kontroversiella spörsmål klart och tydligt. Flera exempel på tidningen Dagens styvmoderliga behandling av maranatavännerna lyfts fram på bokens 128 sidor.

Arne Imsen ger som vanligt också prov på sin förmåga till djuplodande profetisk analys, samtidigt som vi får ta del av glimtar från författarens barndom i det av nazisterna ockuperade - och CENSURERADE - Norge, där ingen tryckfrihet existerade.

Boken är ett väckelsehistoriskt dokument av stor vikt och ett oerhört

angeläget inlägg i den pressetiska debatten. Med tanke på journalistkårens skandaljakt och maktmissbruk i samband med Mona Sahlin-affären, är det av yttersta vikt att ämnet pressetiskt ventileras.

Visst är det sorgligt att man skall behöva skriva en bok som *Bannlyst Frihet*, men nu är den här - som en protest och en vitbok.

Det är på grund av att broder Imsen och andra maranatavännar påtalat (det vill säga, predikat Ordet, trätt upp i tid och otid, bestraffat, tillrättavisat och förmanat) sekulariseringen, som förvandlat pingstväckelsen till pingströrelsen, som Maranata bannlysts i Dagens spalter. Sanningen är FARLIG!

Ingen kan läsa boken *Bannlyst Frihet* och förbli opåverkad. Man måste helt enkelt reagera då man tar del av bokens beskrivning av den religiösa grötmyndighet och besserwissermentalitet som tidningen Dagen givit prov på i sitt förhållningssätt till maranatabudbärarna. Förmynderiet är ju ett typiskt svenskt fenomen. Tyvärr har det genomsyrat även kristenheten.

Läs och lär! Protestera!!

Gösta Karlson, Filadelfiaförsamling

Framför mig har jag en bok som just lämnat trycket. Den avviker markant från strängt taget allt man kan tänka sig i höstens bokflod... men på ett positivt sätt.

För den som är intresserad av Nazitysklands ockupationsår i Norge är den en intressant berättelse från en liten 'gutt' som såg det hela inifrån, så att säga. Man ryser inför nazistmajorrens preusseri-fasoner.

Här möter oss en svidande vidräkning med religiös maktfullkomlighet sådan man under åren sett den i pingströrelsens dagspress. Boken utgör ett koncentrat av ett 40-årigt saneringsarbete i den kristna avfallsprocessen. Nazistmajorerna har gång på gång stuckit upp sitt fula tryne, men nu som någon slags förmyndare över maranataförsamlingens kristna verksamhet. Detta tar författaren upp med stringens och kraft.

Det har skrivits flera böcker om pingströrelsen och dess historia. Här möter oss emellertid sidor som aldrig tidigare sett dagens ljus. Man tror knappt sina sinnen då man får sig till livs att tidningen DAGEN vågar att ta in en liten annons om rum till låga priser och god mat på Bällsta Mis-

Lars Bygdås, Göteborg

Boken *Bannlyst Frihet* har kommit och utför nu sin mission i upplysningen tjänst runt om i vårt mörka, avlånga land. Boken läses enligt uppgift med stort intresse såväl ute i stugorna som på församlingsexpeditioner och tidsningsredaktioner. Vi får hoppas att detta kan leda till en vändpunkt då det gäller Dagens skyttegravspolitik. Det heller inte längre att gräva ner sig så fort pastor Arne Imsen eller Maranata kommer på tal. I synnerhet då de frågor Maranata med uthållighet drivit i decennier är livsviktiga för en kristenhet med allvarliga identitetsproblem. Dagen säger sig ha som målsättning att spegla alla samfund och rörelser i kristenheten. Det är hög tid att redaktionsledningen själv tar sig en titt i spegeln.

Efter en självprövning kanske vi till

sist kommer att få en spegelbild av hela kristenheten.

För mig personligen som växt upp med Dagen som enda husorgan var det en rätt så märklig erfarenhet att tidningen och dess monumentala chefredaktör beslöt sig för att tiga ihjäl Maranataväckelsen. Även samfundspresen hängde på och enades om att gentemot den väckelseeld som brann från norr till söder använda den våta filtens strategi. Men jag har inget minne av att vi som då var unga och stod mitt uppe i förnyelsen tog någon nämndvård notis om detta. Däremot utvecklades en hälosam misstänksamhet mot hela den etablerade kristenheten.

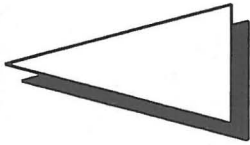
Som vi kan läsa i *Bannlyst Frihet* öppnade Lew Pethrus beredvilligt sina spalter för både intellektuella - och

mindre intellektuella analyser av "raggarväckelsen".

Med facit i hand ter sig kritiken lite ologisk. På 60-talet var väckelsen alldeles för "ytlig och extatisk". Som en snabbt övergående gräsbrand.

På sjuttioalet däremot var rörelsen för "isolerad, sektaristisk och testugande". Vad expertisen inte observerade var att detta var en internationell process i hela 60-tals väckelsen. Visserligen blev vi inga kyrkor i traditionell mening men jag har en förnimmelse av att en ny tid kommer. Även för testugarna...!

Men nu skriver vi 1995 och ser orosmolnen hop sig. Inte minst över Dagenhuset. Kritiken är som bortblåst och utan djupare analys torgför man ytterst tvivelaktiga rörelser och fenomen. Rörelser som haft en förödande inverkan på kyrkor och församlingar i

Stockholm

sionscenter i Bromma. Eller då samma organ använder sig av direkt angripande journalistik mot nämnda center, men vägrar att införa en replik...

"Politisk och ekonomisk makt korrumpierar", skriver författaren. Det gäller också religiösa miljöer. Det är aldrig pingströrelsens folk som författaren belastar för sakernas tillstånd. Vad det gäller är *missbrukad mediamakt*.

Det som bidrar till bokens rent dokumentära styrka är de många citaten från pingstväckelsens pionjärer. Det är också i deras anda och intentioner som boken har kommit till.

Det är omöjligt att i en kort recension förmedla bokens genuina väckelsebudskap. För alla som inom den kristna sektorn lider av sakernas tillstånd i avfallstider, visar denna utgåva vägen till sann kristen gemenskap. Det är inte hopplöst! Just denna aspekt påvisar denna uppfriskande bok på 128 sidor. Priset är satt så lågt så att alla kan skaffa sig den.

Bruno Sollerman, Sändaren

Imsen gör upp med Dagen

I sina bästa stunder liknar pastor Arne Imsen, som leder den lilla Maranatarörelsen, själve Martin Luther. Han går till storms mot sina fiender med ett färg- och metaforrikt språk som tyvärr saknar motstycke, åtminstone bland övriga kristna författare och predikanter i Sverige. När han i anslutning till sin 65-årsdag ger ut boken "Bannlyst Frihet - fallstudie över missbrukad mediamakt" är han dock alltför mycket av en bitter rättshaverist för att förmedla de korn av sanning som en man i Arne Imsens utanförskap då och då levererar.

Arne Imsen anser sig i den här boken mobbad och censurerad av tidningen Dagen. Det har han säkert rätt i. Maranata får inte annonsera eller komma med genmälen i pingströrelsens tidning. Dagens hållning är en tydlig signal att Arne Imsen och hans rörelse sedan en mansålder tillbaka är utstött ur den etablerade pingströrelsen. För att Arne Imsen och Maranatagruppen skall få luft och utrymme i pingströrelsen måste hela pingströrelsen ändras. Det är det pastor Imsen vill, men är tämligen ensam om.

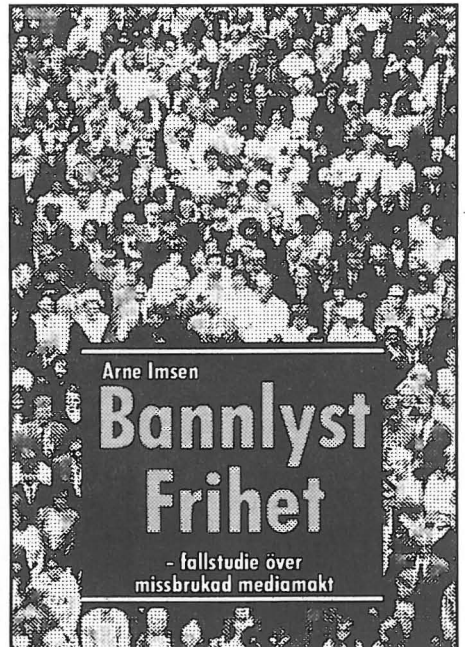
Arne Imsen säger att han nu återfått skrivlusten och att det kommer fler böcker. Vi är några få, kanske undertecknad ensam om det, som med viss lust läser och hör Arne Imsen. Om inte annat så är Arne Imsen en man som i sin demagogi tydligt sätter ideologin före allting annat, även människor. Sådant är kittlande, livsfarligt - när det får makt.

Svenska Dagbladet

Patetiskt om maranata

Arne Imsen och Maranatarörelsen har under hösten drivit en hård kampanj mot pingströrelsens tidning Dagen. Maranatafolket har demonstrerat vid tidningens 50-årsfester och utanför tidningshuset. Dagen har delvis sig själv att skylla, öppenhet för avvikande åsikter har inte alltid varit stor.

Men det är närmast patetiskt att läsa Bannlyst Frihet. Slutsatsen är att han försöker ge Dagens annonsboj-kott skulden för att Maranataelden så småningom falnade. Det är med andra ord en rätt tragisk bok, trots Imsens frodiga språk.

Arne Imsens nya bok - Ett väckelsedokument!

Beställ boken "Bannlyst Frihet - fallstudie över missbrukad mediamakt" på sidan 27

USA, England och Skandinavien. Ingen vet egentligen hur detta kommer att sluta.

Boken Bannlyst Frihet är till viss del självbiografisk och jag måste erkänna att jag studsade till inför jämförelsen mellan Dagens censurpolicy och författarens upplevelse i det nazi-ockuperade Norge. Överdrift? Spekulation? Nej. Ingetdera. Dels ger inledningen i boken en dimension av personligt lidande. Dels aktualiserar den hur ytterst nära vi lever i gränslandet mellan å ena sidan, frihet, medmännisklighet och demokrati. Och å andra sidan småsinthet, intolerans, censur och - diktatur.

Tag till exempel nazismen. Kan vi kära läsare för ett ögonblick föreställa oss den nazistiska våldtäkten av Europa? Sätta oss in i hur vanliga, hårt arbetande och ofta djupt religiösa famil-

jer upplevde denna förgiftning av vår kontinent? Lärare som utestängdes från sina tjänster, läkare som inte längre fick utöva sitt yrke. Tisselet mellan grannar eller skolklasser som obarmhärtigt splittrades - för eller emot. Frågan gällde inte bara för eller emot nazismen. Frågan gällde om Du var jude, zigenare eller arier.

År 1933 bildades partiet Nasjonal Samling (=nazism) av Vidkun Quisling i Norge. Året 1940 var det det enda, tillåtna politiska partiet i vårt broderland!

Sju år - så kort kan vägen vara från demokrati till diktatur. Och vem säger att denna tid inte kan halveras idag när faktiskt naziroppen skallar på våra gator och torg.

Det är alltså denna miljö pastor Arne Imsen skildrar i boken. Och han undanhåller inte smärtan och sorgen över att ett trauma i livet upplivar minnena av ett annat.

Här har Bannlyst Frihet sina största förtjänster och lär oss att aldrig tåga ens inför den minsta yttring av maktfullkomlighet eller förtryck. Kom ihåg, bojkott eller censur döljer sig oftast i den lite grå, förträffliga tjänstemannen som pliktskyldigast utför sina rutiner. Målet för dessa rutinmässiga handlingar är alltid de små, högröstade grupperna. Det tillåtna villebrådet. (Läs "ohyra").

Vad var det som fick det civiliserade Rom att visa vilddjursklon? Ja, de allra första kristna. Den enda grupp i imperiet som vägrade delta i den allmänna kulturen. Skulle dom känna igen sig...?

Läs fallstudien Bannlyst Frihet! Värj inte för obehagliga frågor som dyker upp. Ta reda på fakta. För är friheten bannlyst då är läget allvarligt. Just därför känns det angeläget att uppföljaren kommer med det snaraste.

BET-LE-HEM...

fortsättning från sidan 23

Men det antikristliga väsendet har ett sätt i förhållande till judarna, ett annat sätt i förhållande till hedningarna. Johannes presenterar två hörnstenar i Antikrists teologi, den första har vi sett på, den andra nämner han i samma brevs fjärde kapitel, vers 1-3. Nu handlar det inte om att förneka att Jesus är Kristus, utan att förneka att han har kommit i köttet. Dvs för judarna är det omöjligt att acceptera att just Jesus skulle vara Messias, för hedningarna är det omöjligt att acceptera att juden Jesus skulle vara Kristus.

Judarna ser gärna att någon annan än just Jesus är Messias, och hedningarna ser hellre än gärna att någon annan än juden Jesus är Messias. Och här mötes det antikristliga väsendets strävanden från olika utgångspunkter, enligt profetian, i den yttersta tiden i en allians

mellan vilddjuret och den falske profeten, om vilken vi läser i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel.

Vi läser om vilddjuret = Antikrist, i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel och 8:e vers –och alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok, det slaktade Lammets bok.

Vilka är de som nu uppträder med stolthet och självsäkerhet i det land där Kristus själv inte uppträdde utom med stor fruktan och bävan, där han ofta vare sig hade ett bord att sitta vid eller en säng att sova i, men fann sig tvungen att ge sig ut i öde trakter, som vi läser i evangelierna?

En del av dem kommer från Sverige. Rent teoretiskt är det inte omöjligt att någon av de romerska soldaterna som stod vid Jesu kors skulle vara svensk. De romerska kejsarna tog gärna sådana vikingar i sin tjänst om de kunde.

Maranataförsamlingen i Stockholm

inbjuder dig till

BIBELDAGAR

2-7 jan 1996

Tema: "Följ mig, så skall jag göra eder till själavinnare"

Arne Imsen, Hans Lindelöw, Tage Johansson, Robin Widén, Berno Widén, Mikael Eliasson m fl

BIBELSTUDIE • BÖN • VÄCKELSEMÖTE

För information, ring eller skriv snarast till, Maranataförsamlingen i Stockholm, Box 201 34, 161 02 Bromma, Tel: 08-627 55 55

MIDNATTSROPET 1/96 ute den 26:e januari

- Vi förklarar och försvarar vår informationsstrategi, bla demonstrationerna utanför kyrkorna.
- Mediaspecial – kristen press skärskådas.
- Boken "Bryt ny mark" av Jack-Tommy Ardenfors recenseras.

PILGRIMSHJEM HOTELL & VANDRARHEM

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 245:- (exkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 350:- (exkl. frukost)
- ✓ Vandrarhem, 150:-/bädd
- ✓ Frukost, 35:-
- ✓ Även familjerum och hotellägenheter

70 bästlängder från Solvalla – en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya & gamla sånger
- ☐ "NÅGON HAR RÖRT VID MIG" RR 100
Ann-Marie Roos sjunger

UTE NU!

90:-/st

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning frsommarmarknaden 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

60:-/st

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet.

Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

VÄCKELSE SÅNGER!

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID. Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN ANNONSEN TILL –Bällsta MediaCenter, Box 20134, 161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postnr Postadress

Arne Imsens nya bok **Bannlyst Frihet** - fallstudie över missbrukad mediamakt

Till mitt femtonde år var jag Oslogutt. Då familjen emigrerade till mammas fädernebygd i Sverige låg fem svåra krigsår bakom.

Under hela min offentliga verksamhet som församlingsföreståndare och företagsledare i detta land - trettiofem år - har jag varit bannlyst av dagstidningen med "väckelsekristen inriktning" - utan möjlighet att gå i svaromål mot återkommande skandalskri-

verier.

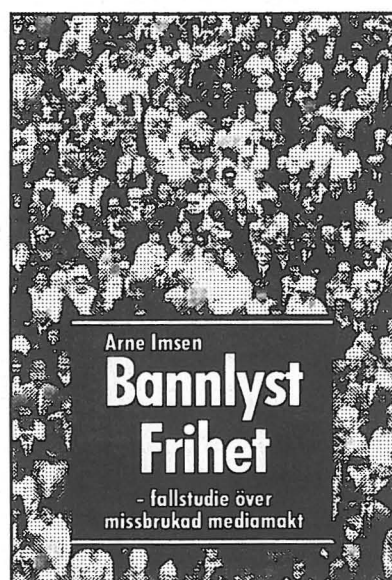
Tidningens publicistiska metoder ger associationer till ungdomstidens ökända sfärer med skräckinjagande symboler. Det är ofattbart - men sant!

Censur var ett av nazismens starka och framgångsrika vapen för att manipulera opinionen. Fem krigsår utan fri opinionsbildning och därefter en mångårig bannlysning i fredstid har gett mig

ständigt nya orsaker till eftertanke - journalistisk etik på avvägar. **Bannlyst Frihet** dokumenterar.

Denna fallstudie över missbrukad mediamakt lyfter fram en okänd verklighet. Svensk kristenhet kan inte lastas för denna journalistiska infantilism. *Den bär tidningen Dagens signum!*

Här är mitt genmäle.

Beställning av Arne Imsens böcker

..... ex **Bannlyst Frihet** 135:-

fallstudie över missbrukad mediamakt, 128 sid

..... ex **Fruktad Frihet** 50:-

Maranataväckelsen 10 år, 1970, 248 sid

..... ex **Från Död till Liv** 50:-

Predikosamling, 1970, 222 sid

Frakt tillkommer med 30:-. Vid beställning av minst tre böcker skickas bokpaketet fraktfritt

Namn:

Adress:

Postnr: Ort:

BREV-
PORTO
HÄR

BMC - FÖRLAG

Box 201 34

161 02 BROMMA

BMC-förlag

Box 201 34 161 02 Bromma, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Julens stjärna

Det hölls rådslag i himlen. På allra högsta nivå samlades skarorna för att ta del av Gud Faderns beslut. Sonen skulle sändas till jorden, födas och leva som människa. Han skulle lida och dö för att så försona människan med Gud och bli det offer som Guds rättfärdighet krävde.

Änglarna sänkte sina vingar. Tystnaden var total inför det oerhörda som timade. En lysande klart stjärna tändes på himlavalvet. Den skulle visa människan vägen till Gud.

Vägled av den stjärnan kom vise män från Österns länder fram till stallet där Gudasonen föddes. –*Säger icke skriften att Messias skall komma av Davdis säd och från den lilla staden Betlehem, där David bodde?* (Joh 7:42)

I Betlehem föddes Fridsfursten. Det var hans första kommande till jorden. Han kom till den judiska bygden och Guds egendomsfolk väntade honom ivrigt. De läste skrifterna för att se när han skulle komma, han som skulle befria sitt folk.

Betlehem är inte idag och nu judiskt – det är judarnas grannar och brödrafolk araberna som nu besitter territoriet.

Fridsfursten behöver komma för att uppenbara sig för alla människor. Frid på jorden, försoning människor emellan – en längtan som alla människor har. Judar, araber, ja alla utöver hela jorden bär på samma önskan.

Krig, terror, svält och våld av alla slag, utmärker många människors vardag. Fred och försoning tycks vara avlägset.

Julen, fridens högtid, celebrerande att Jesus Kristus, Guds son steg ned till människorna är inne. Fredssamtal och överläggningar nationerna emellan till trots, tycks fred inte riktigt vara möjlig att skapa eller upprätthålla.

Kan det bli varaktig fred på jorden? Ja, när Fridsfursten kommer tillbaka. Därför väntar församlingen honom tillbaka. Jesus kommer!

Ulla Näsholm